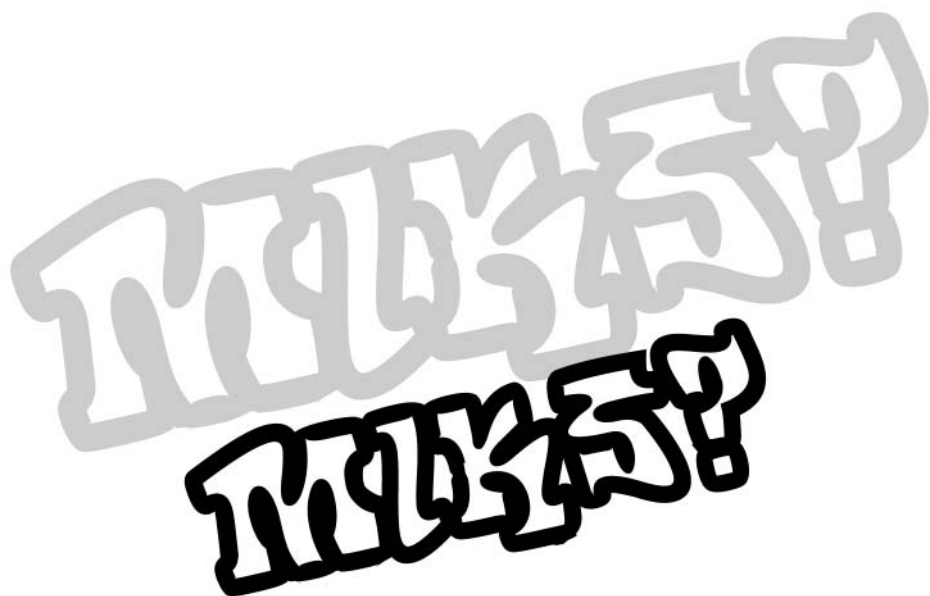

Steyn Venter

Noorte palvenädala loengud
2009

Tõlkinud: Karmen Palts, Kerstin Ploompuu, Jaanus-Janari Kogerman, Ellen Suits,
Annemai Noorkõiv, Ivo Käsk, Marge Randlepp, Kärt Vahtramäe

Toimetanud: Mervi Kalmus

Kujundanud: Kerstin Ploompuu

Trükikoda: OÜ Vali Press

AKEL, 2009

Eessõna

Pastor Steyn Venter on 2009. aasta noorte palvenädala loengud pealkirjastanud küsimusega: “Miks?”

Tema tees nende loengute taga on: “Kutsuda noori inimesi elama Jeesuse sarnast elu. Sellist elu, mis paneks inimesi neilt küsima: “Miks?” ja avaks nõnda ukse Jeesusest tunnistamiseks oma igapäevase elu kaudu.”

Terve 2009. aasta on ülemaailmse adventkiriku noorteosakonna poolt kuulutatud “säramise aastaks”. Et adventnoored üle kogu maailma pühenduksid erilisel lõhe vähendamisele oma usu ja tegude, teadmiste ja tegeliku praktika vahel.

Kui Sinu südames on soov saada rohkem Jeesuse sarnaseks, et Jeesus

Sinu sees ja Sinu elus võiks särada enam ja enam, siis kutsun Sind üles osalema 2009. aasta noorte palvenädalal. Palvenädala mõte on selles, et inimesed, kellel on mingi ühine mõte ja eesmärk, pühendavad erilise nädala, et selle täitumist püüda. Üldjuhul kogunetakse palvenädala jooksul, et sel teemal ühiselt palvetada, sellest lugeda ja mõtiskleda. Seekord on meie eriline palve, et Jumal muudaks ja juhiks meid nii, et meie sära ja tunnistus Temale oleks aina heledam ja (läbi)tungivam. Selline, et see paneks inimesi küsima: “Miks?”

Põnevusega Jumala tööd ootama jäädes

Ivo Käsk

Loengute autorist

Steyn Venter on kahe koguduse pastor Bloemfontein’is, Lõuna-Aafrikas. Praegu omandab ta pastoraalteoloogia magistrakraadi vastasutatud Aafrika Adventülikoolis. Steyn on abielus Sheryliga ja neil on kolm poega.

1 ESIMENE HINGAMISPÄEV

Mida sa näed?

Kirjakoht: Ap 8:4–8; 9:36

Jh 1:35,46 on kirjas meile kõigile tuttav väljend: “Tule ja vaata!” Silmad on inimkehas tõenäoliselt kõige aktiivsemad, kuid ühtlasi ka kõige ohtlikumad organid. Miks? Sest kõik, mida näeme, mõjutab meie mõtteid, iseloomu, kogu meie olemust. Kõige olulisem on see, kuidas see mõjutab meie suhet Kristusega. Õpetussõnad 23:7 on kirjutatud: “Mida ta oma südames mõtleb, selline ta ka on.” (KJV)

Pärast Kristuse tööliseks saamist kutsus Filippus Naatanaeli Jh 1:45,46 kirja pandud sõnadega: “Me oleme leidnud tema, kellest on kirjutatud Mooses Seaduses ja Prohvetid: Jeesuse, Joosepi poja Naatsaretist.” Me oleme leidnud Tema!

Kuid eelarvamus sundis Naatanaeli vastama: “Mis võib küll Naatsaretist head tulla?”

Filippus ei hakanud vaidlema, vaid esitas suurepärase kutse: “Tule ja vaata!”

Kuidas me vaatame?

Kas vaatame läbi kurbusepisarate?

Kas näeme vaid läbitungimatult

pimedat masenduseööd?

Kas vaatame eelarvamuste mäe suunas?

Kas vaatame eneseõigusele?

Kas mõistame iseendi üle kohut?

Kas vaatame uhkusega, sest kuulume kogudusse?

Kas vaatame Jeesusele kui ajaloolisele isikule, aga pöördume ära elavast Kristusest?

Kui me saame kutse tulla ja vaadata, peaksime tulema

ilma eelarvamuseta

ilma eneseõiguseta

ilma enese minata.

Ellen White kirjutab: “Kui Naatanael oleks usaldanud rabisid, ei oleks ta kunagi Jeesust leidnud. Jüngriks sai ta just seetõttu, et vaatas ja otsustas ise. Samal moel hoiduvad inimesed ka tänapäeval paljust heast just eelarvamuste tõttu. Kui erinev oleks nende elu, kui nad tuleksid ja vaataksid.” (“Ajastute igatsus”, lk 140, 141)

Me ei saa teisi saata, et nad läheksid ja vaataksid; me ei saa usaldada kellegi teise kogemust. Me peame minema ja vaatama ise. Kui sa uuriksid Naatanaeli

sarnaselt ise Jumala Sõna ning palvetaksid Püha Vaimu anni eest, siis näeks ka sind see, kes nägi Naatanaeli istumas viigipuu all.

“Ärgu vaadaku nad endale, vaid Kristusele. Kui vaatad endast kõrgemale, tekib sul üha süvenev tunne inimkonna nõrkusest ning sa jõuad üha lähemale Kristusele.” (“Ajastute igatsus”, lk 429, 493)

Matteuse evangeeliumi 2. peatükis vaatasid targad mehed üles ja nad nägid tähte – Tema tähte. Kuna nad vaatasid, olid nad esimeste hulgas, kes Päästjat tervitasid. Heroodese sõnad tarkadele on üleskutseks meilegi: “Minge ja uurige täpselt välja, kes see laps on!” (Mt 2:8)

Kas sina oled uurinud, kes ta on?

Kas oled ta leidnud?

Matteuse 8. peatükis räägitakse pidalitõbisest, kes kuulis head sõnumit: “Mitte ühtegi abipalujat polnud Ta tagasi lükanud” (“Ajastute igatsus”, lk 263). Ta tahtis minna ja vaadata. Ta oli otsustanud Päästja leida. Kuigi pidalitõbiseid linnadesse ei lastud, uskus ta, et puutub Jeesusega kokku mõnel kõrvalisel mägitel. See oli tema ainus lootus!

Tema võimalus tuli – ta kuulis, et Jeesus on järve ääres. Tema ümber oli palju inimesi. Kaugelt võis pidalitõbine kuulda mõningaid Jeesuse sõnu. Ta nägi, kuidas Ta oma käed haigetele asetas ja kuidas lombakas, pime ja halvatu tervena Tema juurest lahkusid.

Pidalitõbise usk kasvas. Ta julges rahva hulgas üha kaugemale ja

kaugemale liikuda. Ta unustas kõik takistused – inimeste ohutuse ja hirmu, mida kõik tema suhtes tundsid. Tema ainsaks mõtteks oli lootus saada terveks.

Tema välimus oli jälestusväärne. Haigus oli ta sandistanud. Kui inimesed teda nägid, kargasid nad hirmunult eemale ja komistasid üksteise otsa, kui püüdsid temast kaugemale pääseda. Mõned püüdsid tal takistada Jeesusele läheneda – kuid asjata. Ta ei näinud ega kuulnud neid, ta ei märganud jälestusest kõverdunud nägusid. Ta nägi vaid Jumala Poega, kuulis häält, mis kutsub surnud elule. Ta surus end läbi rahva Jeesuse juurde, langes Tema jalge ette ja hüüdis:

“Issand, kui sa tahad, siis sa võid mu puhtaks teha!”

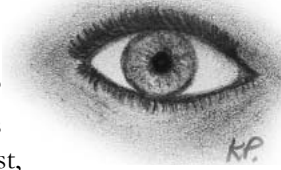
Jeesus vastas: “Ma tahan, saa puhtaks!”

Kui hõlpsasti võib inimeste reaktsioon meie julgust vähendada! Kuid unusta inimesed ja hoia oma silmad Jeesusel. Heida end Tema jalge ette ja Ta vastab sulle: “Ma tahan, saa puhtaks!” Ja sa muutud, sest Jeesust vaadates me muutume.

Tema läheduses

Nagu pidalitõbine, nii oli tervenemislootuse kaotanud ka halvatu, kellest räägitakse Markuse 2. peatükis.

Tema haigus oli patuse elu tulemus ning tema kannatusi süvendas kibe kahetsus. Ta oli täiesti abitu. Kusagilt ei olnud abi loota ning ta vajus meeleheitesse. Ja siis kuulis ta Jeesuse

imelistest tegudest! Ta kuulis teistest, kes olid sama patused ja abitud kui tema – ja nemad said terveks! Isegi pidalitõbised olid terveks saanud.

Ka tema sõbrad julgustasid teda Jeesuse juurde minema. Nad olid nõus ta Jeesuse juurde kandma. Kuid tema lootus kahanes kohe, kui talle meenus, kuidas tema haigus oli tekkinud. Ta kartis, et puhas Arst ei suuda tema juuresolekut taluda. Siiski ei igatsenud ta mitte niivõrd füüsilist paranemist kui just süütundest vabanemist.

Kui ta ainult näeks Jeesust, kui ta ainult saaks Talle pilgu heita – kui ta vaid saaks andestuse, siis oleks ta rahul nii elu kui surmaga. Nagu Jumal tahab.

Oh, kui ma ainult pääseksin Ta juurde!

Aega ei tohtinud kaotada! Juba olid tema lihastel esimesed kõhetumise tundemärgid. Ta palus sõpradel end voodiga Jeesuse juurde kanda. Kuid majja ja selle ümber kogunenud rahvast oli nii palju, et nad ei pääsenud Jeesusele ligi.

Ikka ja jälle püüdsid nad edasi trügida, kuid asjatult. Tohtu ängistusega vaatas ta ringi: kas on võimalik lootust kaotada just nüüd, kui Jeesus on nii lähedal?

Sõbrad tõstsid ta maja katusele, tegid sellesse avause ning lasid ta alla Jeesuse jalge ette. Jeesus vaatas paluvatesse silmadesse. Ta mõistis.

“Ja nende usku nähes ütles ta halvatuile: “Ole julge, poeg, sinu patud on sulle andeks antud!”” (Mt 9:2)

Tervenened! Andeks saanud!
Jumala armastus on nii imeline, et

see painutab end allapoole, et patust tervendada! Kes võiks kahelda päästesõnumis? Kes võiks põlata Tema armu? Jah, halvatu läks vaatama – ja ükski takistus ei peatanud teda – ning Jumala juuresolekul ta muutus. Ole julge: kui sa lähed ja vaadat, siis su patud andestatakse.

Issand, päästa mind!

Matteus läks vaatama ning temast, põlatud tõlnerist, sai üks pühendunumaid evangeliste. Peetrus tahtis nii väga minna oma Õpetaja juurde, kui Ta merepinnal nende poole astus. Kuni ta oma silmad Jeesusel hoidis, kõndis ta turvaliselt vee peal. Kuid niipea, kui ta silmad Jeesuselt kõrvale pööras, märkas ta enda ümber toimuvat – ulguvat tuult, kõrgeid, tema poole rulluvaid laineid – ja ta hakkas kartma. Ta vaatas uuesti Jeesusele, kuid tema ja Meistri vahel oli laine. Tema usk nõrgenes ja vankus... ja ta vajus.

“Issand, päästa mind!” (Mt 14:30)

Jeesus oli sealsamas ja haaras temast kinni.

Peetrus vaatas kõrvale! Ta vaatas Kristusest mööda ning sattus hätta! Sel moel ei tohiks keegi meist hätta sattuda.

“Sa nõdrausuline, miks sa kahtlesid?”

Kutse on olemas – tule ja vaata!

Kuid on asju, mis takistavad meil nägemast.

“Iga ebapuhas mõte määrib hinge, nüristab moraalselt taju ning nõrgendab Püha Vaimu mõju. See muudab vaimuliku nägemise tuhmiks, nii et inimesed ei näe enam Jumalat.”

(“Ajastute igatsus”, lk 301) Samuti ütleb Ellen White järgmist: “Isekus takistab meil Jumalat nägemast. Isekus on surm.” (“Ajastute igatsus”, lk 416)

Probleemid takistavad meil Jumalat nägemast. Me unustame! Kui kiusatusetormid jõudu koguvad, kui välgunooled raevukalt sähvivad ja lained üle meie pea käivad, oleme ükski – me unustame, et just Tema saaks meid aidata.

Jumala nägemist võib takistada ka meie uhkus kogudusse kuulumise üle. Variserid vaatasid Jumalat, kuid nad ei soovinud näha.

Kui Jeesus vaatab

Seni oleme arutlenud, mis võib juhtuda ning mis juhtub, kui meie läheme ja vaatame. Aga mis juhtub siis, kui Jeesus vaatab?

Mõelge järgmisele näitele. Laatsarus on surnud ja Maarja Magdaleena põlvitab Jeesuse jalge ees ning Jeesus küsib: “”Kuhu te olete ta pannud?” Nad ütlesid talle: “Issand, tule ja vaata!”” (Jh 11:34)

Jh 11:39 loeme sellest, kuidas Marta tõrgub näitamast lagunevat surnukeha. Kuid loodusest tulenevad takistused ei saa takistada Jumala tööd. Jeesus tõstis silmad taeva poole ning surm taandus. Kõikvõimsa Jumala läheduses ei saa kurjus valitseda.

Jeesus ei lase midagi tulla enda ja oma laste vahele. Jeesus rääkis oma jüngeritele saabuvast surmast ja Peetrus ei suutnud olla vait:

“Jumal hoidku, Issand! Ärgu seda sulle sündigu!” (Mt 16:22)

Siis oli Jeesus sunnitud ütleva kõige karmimad sõnad, mis kunagi üle Ta huulte tulnud on:

“Tagane minust, Saatan!” (Mt 16:23, 1968. aasta piiblitõlge)

“Saatan oli astunud Peetruse ja tema Õpetaja vahele, et jüngri südant ei liigutaks Kristuse alandus. Kristus ei käskinud taganeda Peetrusel, vaid sellel, kes püüdis Peetrust Temast lahutada. “Tagane minust, Saatan!” Ära astu minu ja mu eksiva sulase vahele. Las me vaatame Peetrusega silmast silma, et ma võiksin avada talle oma armastuse saladuse.” (“Ajastute igatsus”, lk 415)

Ilmutusraamatus öeldakse: “Iga silm saab Teda näha” (Ilm 1:7). Silm, mis keeldub vaatamast, ei suuda Teda vaadata. Kas Sinu silm on harjunud Teda vaatama? Õpetaja on siin ja Ta kutsub sind. Ta kutsub sind: tule ja vaata!

Head ööd!

Dr Landale New Yorgist rääkis loo kristlasest ärimehes, kes sattus õnnetusse ning viidi kiirabiga haiglasse. Pärast läbivaatust saadi aru, et tal oli elada jäänud veel vaid mõned tunnid. Veel teadvusel olles kutsus ta perekonna oma voodi ümber.

Kõigepealt rääkis ta oma naisega: “Mu kallis, sa oled parim naine kogu maailmas. Sa oled kõik need aastad olnud mu kõrval. Paljudel kordadel olid sa mulle inspiratsiooniks. Ma nägin Jumala Vaimu säramas sinu näol. Ma armastan sind nüüd rohkem kui siis, kui sa pruudina minuga altari

ees seisis. Nüüd pean sulle head ööd soovima, sest näen sind uuesti alles hommikul.”

Seejärel tundis vanim tütar Mary isa kätt oma kael: “Mary, sa olid meie esimene laps. Milline rõõm sa olid minu jaoks! Ma olen rõõmus, et sa oled kristlane. Ära unusta kunagi, kui palju ma sind armastasin. Kuid nüüd – head ööd, Mary, head ööd.”

Vanem poeg Peter oli järgmine: “Ma olen uhke sinu üle, mu poeg. Sa oled mehine. Hoia end heal armu ja vooruslikkuse teerajal. Head ööd, mu poeg, head ööd!”

Carl oli järgmine, kuid tema oli langenud halva mõju alla. Tema ema ja isa olid olnud temas väga pettunud. Hetkeks tundis ta, et temast on mööda mindud: isa rääkis Hettie’ga: “Mu väike tütar! Sinu saabumine meie koju oli nagu uue päeva saabumine. Sa oled täitnud meie südamed muusikaga. Päeval, mil andsid oma südame Issandale, täitusid meie südamed rõõmuga. Head ööd, mu laps, kohtumiseni hommikul!”

Seejärel kutsus ta Carli oma voodi äärde ning ütles pisarsilmil: “Carl, sa olid paljutöotava tulevikuga noor mees. Me arvasime, et sinust saab soliidne mees. Me oleme andnud sulle samad võimalused mis teistele – ehk isegi rohkem. Aga poeg, me oleme pidanud sinus pettuma. Sa oled otsustanud kõndida allamäge viival teerajal. Sa oled kõrvale heitnud Issanda hoiatused. Oh, mu poeg – ma armastan sind siiski tohutult! Aga nüüd hüvasti, Carl, hüvasti!” Carl haaras oma isa kae ja

hüüatas: “Isa, miks soovisid sa teistele head ööd, aga minuga jääd hüvasti?”

“Poeg, sellel on üksainus põhjus. Me kõik tunneme ja armastame Issandat, kes tuleb tagasi ning ühendab meie perekonna uuesti. Kuid sina – sa oled valinud omaenda tee. Hüvasti, Carl, hüvasti!”

Oma isa surivoodi ääres langes Carl põlvedele ja palus Issandal oma patud andestada. Ta tahtis endale lootust kohata oma isa uuesti. “Kui sa seda kõike tõsiselt mõtled, on Jumal sind kuulnud ning võtab sind vastu. Jumal olgu tänatud! Ma saan öelda: head ööd, mu poeg, head ööd!”

Carlist sai evangeeliumitöölaine.

Kui surma vari sinu teele langeb ja sa pead oma armsatele head aega ütlema, kas ütled siis “hüvasti” või vaid “head ööd”?

Õpetaja on siinsamas ja kutsub sind.

Just täna esitatakse sulle kutse: tule ja vaata!

Küsimused aruteluks:

1. Millega on sinu silmad hõivatud?
2. Kas sinu ajaveetmise harjumused ja asjad, mida vaatad, on Jumalale auks? Kui mitte, kas oled valmis need asetama Jeesuse jalge ette ja paluma Tal aidata sul neist loobuda, et saaksid silmad Temal hoida?
3. Nagu pidalitõbine, peame oma silmad Jeesusel hoidma – Tema on meie elav eeskuju. Kas Ta on sinu ellu saatnud inimesi, kellelt sa saaksid tuge ja nõuandeid?
4. Kas oskad näha Jumala eelhoolsust ja armastust sinu elus?

2 PÜHAPÄEV

Seisa Jumala eest

Kirjakoht: Jk 3:13; 4Mo 14:18–24

Washingtoni osariigis asuv kuulus Mount St Helens purskas pühapäeval, 18. mail, pärast lakkamatuid hoiatusi sagedaste maavärinate, korduvate tuhageisrite ja kraatrist tõusvate aurupilvede näol.

Vulkaanipurske kohta avaldatud statistika on šokeeriv. Plahvatuslikul purskel oli 50 miljoni tonni trotüüli jõud ja see oli niisama hävitav kui 50-megatonnine vesinikpomm. See ületas 2500-kordselt aatompommiplahvatuse, mis tegi Hiroshima maatasa. See muutis 260

ruutkilomeetrit maalist loodust sama tühjaks kui kuumaastik. See hävitas puidukoguse, millest saanuks ehitada 200 000 uut viietoalist täispuidust maja. Vulkaanipurske tagajärjel suri 22 inimest ja veel

60 jäi kadunuks ning ühe telekanali uudisteprogrammi sõnul paiskas see õhku ühe tonni vulkaanilist tuhka iga

Maal elava mehe, naise ja lapse kohta.

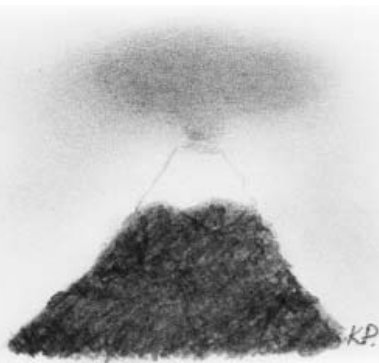
Hämmastav on näha inimkonna rumalust. Me arvame, et halvad asjad juhtuvad „teiste inimestega”. Kümned turistid ja puhkajad kogunesid hoiatusi ignoreerides mäele. Mount St Helens hingas välja auru, suitsu ja tuhka ning rappus tosinas maavärinas, kuid inimesed ignoreerisid kõiki neid hoiatusi. Nad lammutasid teesulud. 84-aastane Harry Truman, Mount St Helens Lodge'i hotelli omanik, keeldus lahkumast, öeldes: „Ei ole midagi, mida see mägi võiks teha, et mind

minema hirmutada.“

Täna lebab Harry koos oma kuulsa hotelliga kümnete meetrite sügavusel vulkaanilise muda all. Tema ja veel umbes 80 inimest mängisid mäega oma elu peale – ja kaotasid.

Miljonid on langenud meelestusse

huvisse astroloogia, üleloomulike ettekuulutuste, meeltevälise taju, nõiduse, ennustamise ja

väärreligioonide vastu ning paljudesse teistesse saatanlikesse lõksudesse. Ka nemad keelduvad ohtlikult alalt lahkumast. Inimkond kummardub Saatana ees. Ajal, mil paljud kummardavad ebajumalate ette, mil kõik sinu ümber on kummardunud Saatana ette, palub Issand sul seista. Seista!

Kümme elevil maakuulajat saadeti töötatud maale luurama. Nad käisid 40 päevaga Kaananimaa risti-põiki läbi – maa, mille Jumal tahtis oma rahvale anda. Pärast 40 päeva tulid nad komberdades tagasi, ölad lāngus ja silmad tuhmid. Rahvas jõllitas tohutuid viinamarjakobaraid ja teisi puuvilju, mida maakuulajad kaasa olid toonud. „See on maa, mis voolab piima ja mett,“ mõtlesid nad. „Kas pole Jumal imeline – mida me veel ootame? Lāhme, vallutame selle maa.“

„Ei! Ei! Me ei saa,“ ütlesid maakuulajad. „See rahvas on tugev. Nad on suured. Seal elavad hiiglased! Seal elavad hiiglased!“ Ja Jumala rahvas varises põrmu. Nende sõdurid vajusid lāngu. Nuttes ja jalgu järele lohistades komberdasid nad minema.

„Oodake!“ Kaks meest, Joosua ja Kaaleb, astusid põlevate silmadega välja. "Jumal on meiega. Ärge kartke – me teenime elavat Jumalat. Seiske Jumala eest!"

„Ei! Ei! Seal on hiiglased.“

Kaks meest seisis Jumala eest.

Seisa ka sina Jumala eest. On sõbrad, tööandjad, perekondlikud tavad – hiiglased, mis sind hirmutada võivad. Aga Issand on sinuga – universumi Jumal! Seisa Jumala eest!

Katsumus

Jumala rahvas komberdas kõrbes rohkem kui poolteist tuhat kilomeetrit oma vangistajate koju Baabülioni – nad olid unustanud, kes on nende Jumal.

Nebukadnetsar püstitas enda kullast kuju. See oli kolmkümmend meetrit kõrge. Rahvas koguti kokku. Anti käsk: „Kummardage ja teenige kuju.“ Ja inimesed kummardasid, ka Jumala rahvas tegi seda – Iisraeli kuningas, preestrid. Jumala rahvas kummardas ebajumalat. Kolm noort meest aga ei olnud oma Jumalat unustanud. Nad

seisis sirgelt. Kolm noort meest keeldusid põlvitama ebajumala ees. Nad seisis Jumala eest.

Noormehed toodi Nebukadnetsari ette.

„Põlvitage või te surete!“ oli korraldus.

Aga kui sa seisad

Jumala eest, oled sa

kartmatu. „Me ei hakka teile isegi vastama, me ei kummarda teie jumala ees.“

Suure vihaga visati nad tulisesse ahju. Noored mehed, kellel oli elu alles ees, mõisteti surma. Nad olid pigem valmis surema kui kummardama ebajumalat. Nebukadnetsar kahvatas,

kui ta lõõmavasse ahju vaatas – elav Jumal seisis tulises ahjus. Noored mehed kutsuti välja, ebajumal unustati – elava Jumala ligiolus unustatakse kõik ebajumalad.

Teeni elavat Jumalat. Seisa Jumala eest. Me tunnistame Jumala hoiatusi; märgid on kõikjal meie ümber. Sel ajal kui maailm kummardab Saatana ees, seisa sina Jumala eest.

Mõned kuud tagasi tegin ma ristimisteenistusel üleskutse. Kui täiskasvanud, keda olin oodanud vastavat, istuma jäid, tõusid kolm noort tüdrukut. Kui täiskasvanud kartsid liialt, siis kolm last tõusid püsti.

On hiiglasi – ära karda. On ebajumalaid – ära põlvita maha. Ära põlvita Saatana ees. Seisa Jumala eest.

Oled sa Joosua ja Kaaleb? Oled sa Sadrak, Meesak ja Abednego?

Seisa Jumala eest!

Küsimused aruteluks:

1. Arutlege, miks on see nii, et „teod räägivad valjemini kui sõnad“.
2. Millised neist tegelastest, keda selles loengus mainiti, võiksid olla sulle eeskujuks? Miks?
3. Oled sa valmis seisukohta võtma? Kas sinu teod näitavad, kelle poolel sa oled?

3 ESMASPÄEV

Kas sa näed?

Kirjakoht: Mt 25:31–46; Ilm 3:15–18

Jutustus pimedast Bartimeusest Jeerikos on traagiline lugu, millel on imeline lõpp. See lugu on väga tähtis ka meie jaoks, sest siin on kirjas sammud, mida peame Kristuse järgimiseks tegema.

Markuse 10:46 ütleb: „Ja nad tulid Jeerikosse. Ja kui Jeesus ja ta jüngrid koos üsna suure rahvahulgaga Jeerikost välja läksid, istus tee ääres pime kerjus Bartimeus, Timeuse poeg.“

Sellel pimedal mehel oli väga suur probleem – oma puude tõttu ei saanud ta tööd teha, et enda eest hoolitseda. Seega pidi ta ellujäämiseks kerjama. Ja iga algav päev meenutas talle puuet, mis teda takistas. Ta oli hädas ja ta teadis seda. Paasapühani olid jäänud vaid mõned päevad ja sellepärast läksid paljud inimesed Jeruusalemma poole. Palju inimesi tähendas aga palju raha ja Bartimeus otsustas minna tee äärde, et seda rahategemise võimalust ära kasutada. Parim paik selleks oli Jeruusalemma väravate lähedal.

Bartimeus ei olnud pimedana sündinud. Väiksena oli tal tohutu potentsiaal, kuid nüüd oli ta pime. Meil kõigil on imeline potentsiaal, kuid

nüüd oleme me pimedad. Või äkki oleme kogu aeg pimedad olnud?

Lisaks sellele, et me peaksime teadma ja mõistma oma puudusi ja vajadusi, on meil vaja end ka strateegilisse kohta istuma sättida. Võib-olla on meil vaja istuda tee äärde, mida mööda kõnnivad inimesed, kes lähevad Jumalat teenima. Ja võib-olla kõnnib mööda seda teed ka Jeesus.

Markuse 10:47 ütleb: „Ja kui see kuulis, et Jeesus Naatsaretlane on seal, hakkas ta karjuma: „Jeesus, Taaveti Poeg, halasta minu peale!““

Bartimeus mõistis oma piiratust. Ta oli töövõimetu ega teadnud, kust abi saada. Kuid ta oli kuulnud jutte Jeesusest ja need tõid endaga väikese lootusekiire. Kui ta nüüd kuulis, et Jeesus on mööda minemas, siis toimus temas midagi ja usus hüüdis ta: „Jeesus, Taaveti Poeg, halasta minu peale!“ (Mk 10:47)

Uskumatu! Siin oli pime mees, kelle käimised olid tema puude tõttu piiratud. Ta ei olnud mitte kunagi kuulnud Jeesust rääkimas – ja ta ei saanud Teda näha –, kuid kuulujuttudest piisas. Usus hüüdis ta

„Taaveti Poega“, Messiat.

Jeesuse ümber oli palju terveid inimesi, kes võisid Teda näha ja kuulda, kuid nende jaoks oli Ta vaid keegi, kes suutis teha imetegusid – keegi, kes võis anda neile söömiseks leiba ja kala, keegi, kes võis neid tervendada külmetusest, keegi, kellega oli huvitav koos olla, kuid mitte keegi neist ei tundnud Teda Messiana ära.

Sinu pimedus võib olla sulle päästmiseks. Kui sa oleksid näinud, siis oleksid sa ilmselt vaid leiba ja kala söönud – ja kaotanud Jumala Poja. On oluline, et me tunnistaksime oma vajadusi.

Kas sa näed?

Ilmutuse 3:17 ütleb: „Et sina ütled: Ma olen rikas ja mul on rikkust küllalt ning mul ei ole puudu millestki – ning sa ei teagi, et sa oled vilets ja armetu ja vaene ja pime ja alasti.“ Sellisesse traagilisse olukorda satud sa siis, kui sa ei mõista oma vajadusi ega tunnista oma piiranguid ja puudeid.

Sa arvad end nägevat ja usud, et sa oled rikas, kuid kõnnid siiski alasti ringi, sest tegelikult oled nii vaene, et ei suuda endale riideid osta, ning nii pime, et ei näe isegi oma alastust.

Sa ei mõista oma kohutavat olukorda enne, kui saad aru, et vajad Jumalat.

Johannese 9:41 ütleb Jeesus: „Kui te oleksite pimedad, ei oleks teil pattu. Aga et te nüüd ütlete: „Meie näeme“, siis jääb teie patt teile.“

Bartimeus oli kuulnud piisavalt selleks, et uskuda, et tal on tegemist Messiaga, Jumala Pojaga. Ta keskendus Temale, kes võis täita tema vajadused, ja hüüdis Jeesuse poole: „Halasta minu peale!“

Halasta minu peale!

Kui Saatan surub sind lootusetuse ja julgusetuse pimedasse müllasse ning sinu usk kipub kõikuma ja sa tunned, et Jumal ei saa sind aidata, siis hüüa julgelt: „Jeesus, halasta minu peale!“

„Jumal elab igas kodus; Ta kuuleb iga öeldud sõna, kuulab kõiki palveid; tunneb iga hinge kurbust ja pettumusi; hindab seda, kuidas käitutakse isa, ema, õe, sõbra ja naabriga. Ta hoolib meie vajadustest ja Tema armastus ning arm on pidevalt voolamas, et meie vajadusi täita. /.../ Tema hoolitsustes võime turvaliselt puhata.“ (E. G. White

„Jumala pojad ja tütred“, lk 16)

Meie Jumal suudab!

Markuse 10:48 ütleb: „Ja paljud sõitlesid teda, et ta vaikiks, tema aga karjus veelgi enam: „Taaveti Poeg, halasta minu peale!““

„Ole vait!“

Pilt: Katrin Dreiling

Kas sa ei näe, et me käime koos Jeesusega? Sa segad rahu; kas sa ei tea, kuidas viisakate inimeste seltskonnas käituda? Me oleme Jeesuse järgijad ja sa häirid meid. Ole vait!“ Inimesed kõndisid küll koos Jeesusega, kuid nad proovisid ettenägematuid olukordasid ise lahendada. Nad käisid koos Jeesusega, kuid ei talunud midagi, mis neid segaks. Nad üritasid säilitada status quo'd! Hoolimata oma headest kavatsustest, olid nad tähtsaimad eesmärgid silmist kaotanud, kuigi nad kõndisid koos Jeesusega. Ja teiste käratsevate hääle keskel olid paljud Jumala lapsed oma strateegilise asukoha kaotanud – kuid mitte Bartimeus. Tema keskendus Jeesusele ja hüüdis veelgi kõvemini.

Ära lase mitte millelgi oma tähelepanu segada. Petja kasutab paljusid viise (ja mõned neist asjadest on iseenesest head), et meie tähelepanu kõrvale juhtida – ta toob meie ja Jeesuse vahele vähetähtsaid asju nagu õhupalle. Me vaatame neid imetlusega, nende ilusaid värve ja vilistamist – ja unustame Jeesuse. Me unustame selle, mida peaksime tegelikult teadma. Ja kui ühel päeval see õhupall lõhkeb, siis mõistame šokiga, et me ei saa lubada mitte millelgi ega kellelgi Jeesusest olulisemaks saada, ka mitte neil, kes tegutsevad Jeesuse nimel.

Markuse 10:49 jätkab: „Ja Jeesus ütles seisatades: „Kutsuge ta siia!“ Ja nad kutsusid pimedat: „Ole julge, tõuse üles, tema kutsub sind!““

Jeesus kuuleb hädaliste appihüüdu. Tal ei ole kunagi liiga palju tegemist

ega liiga kiire.

Jeesus käskis inimestel enda ümber Bartimeust kutsuda. Pane tähele, kuidas inimeste sõnum muutus. Inimesed, kes tahtsid ise olukorda lahendada – kes tahtsid kuulutada enda sõnumit –, hüüdsid Bartimeusele enne: „Ole vait, sa segad meid!“ Kuid nüüd saadab Jeesus needsamad inimesed Bartimeuse juurde Jumala sõnumiga ja nad ütlevad: „Rõõmusta! Tõuse püsti! Ta kutsub sind.“

Kuidas me küll muutume, kui Jumal saadab meid oma sõnumit kuulutama!

Kelle sõnumit sa kuulutad? Äkki on see sinu enda sõnum? Kas sa kuulutad seda, mis on tähtis sinu jaoks? Kui sa kuulutad enda sõnumit ja seda, mis on tähtis sulle isiklikult, siis ajad sa inimesed Jumala juurest eemale, pimedusse, kuid kui Jumala saadab sind oma sõnumiga, siis kutsud sa teisi püsti tõusma ja Jumala juurde minema.

Reaktsioon

„Rõõmusta! Tõuse püsti! Ta kutsub sind!“

Lugu jätkub Markuse 10:50: „Pime viskas kuue seljast, hüppas püsti ja tuli Jeesuse juurde.“

Jumala sõnum nõuab tegutsemist. Pime mees viskas oma kuue kõrvale, hüppas püsti ja jooksis Jeesuse juurde. Tema jaoks oli kogemuslik suhe Jeesusega hädavajalik. Ei piisa sellest, kui sa tead Jeesusest midagi. Jeesus peab olema kogu meie tegevuse motivaatoriks.

Markuse 10:51: „Ja Jeesus päris temalt: „Mida sa tahad, et ma sulle

teeksin?“ Aga pime ütles talle: „Rabbuuni, et ma jälle näeksin!“, See oli tema elu võimalus. „Mida sa tahad, et ma sulle teeksin?“ Küsi ükskõik mida. Ja Bartimeus teadis täpselt, mida ta tahtis. Ta teadis, mida ta kõige enam vajas – ja ilma pikemalt mõtlemata ütles ta: „Ma tahan näha!“

„Pimedad kobavad pimeduses. Anna neile valgust. /.../ Mõtle töö suuruse peale. Sinu piiratud ideed ja plaanid ei saa olla sinu töömeetodiks.“ (E. G. White „Evangelism“, lk 553)

Kui ma ainult näeksin! Kohe selle juhtumi järel loeme Luuka evangeeliumi 19. peatükist ühest teisest mehest, kes samuti näha tahtis – Sakkeusest. 3. salm ütleb: „Sakkeus püüdis Jeesust näha saada.“

Kuid nii nagu Bartimeuse kogemuse puhul, olid ka siin teised inimesed Sakkeuse ja Jeesuse vahel ja ta ei näinud Teda. Kas sina seisad kellegi ees ja takistad tal Jeesust näha? Kui nii, siis astu samm kõrvale.

Kui sa oled keskendunud Jeesusele, siis sa ei saa Tema silmist kaotamist endale lubada. Sakkeuse igatsus näha Jeesust pani ta lahendusi otsima ja oma piiranguid unustama.

Neljas salm räägib Sakkeuse loost edasi: „Siis ta jooksis ettepoole ja ronis mooruspuu otsa, et teda näha, sest Jeesus pidi sealtkaudu minema.“

Mitte miski ei saa meie ees seista, kui tahame Jeesust vaadata. Sakkeus pidi Teda nägema. See lühike tähtis mees ronis oma Armani ülikonnas puu otsa.

Ta ei hoolinud sellest, et puu koor võis tema ülikonna ära määrida. Ta pidi Jeesust nägema!

Kas sa tahad Jeesust näha? Kas see igatsus on nii suur, et sa ei hooli enam sellest, et sinu kombekus võib saada määritud?

Tuleme tagasi pimedade mehe loo juurde. Markuse 10:52: „Ja Jeesus ütles talle: „Mine, sinu usk on su päästnud!“ Ja kohe nägi ta jälle ning läks Jeesusega teele kaasa.“

Me elame kriisiajal ja me oleme „viletsad ja armetud ja vaesed ja pimedad ja alasti“ (Ilm 3:17).

Ilmutuse 3:18 kutsub Jeesus meid: „Osta minu käest /.../ silmasalvi võida silmi, et sa näeksid.“

Paljud meist on evangeeliumi suhtes kivistunud. Me oleme kaotanud oma erutuse – kuid Jeesus tuleb varsti! Kui sa ei kutsu Jeesust avama oma silmi nii, et sa näeksid, siis ei näe sa seda, kui Ta tuleb tagasi taeva pilvedel.

Hüüa Jeesust ja Ta annab sulle vaimuliku nägemise. Järgne Talle kogu tee ja sa ei lange mitte kunagi enam pimedusse.

Küsimused aruteluks:

1. Millised asjad meie elus võivad segada teistel Jeesust näha? Kas sinu elus on midagi sellist, mida sa ei näe?

2. Millised on sinu võimalused jagada Jeesust teistega? Kas sa oled valmis seda väljakutset vastu võtma, nägema võimalust ja tegutsema?

4 TEISIPÄEV

Vaikne hüüe

Kirjakoht: Mt 5:16; 1Pe 2:12 (vt lisaks Psalm 34:1–9,18)

On varajane hommikutund. Tõusev päike puudutab lõõmavate värvidega sametisi pilvi Õlimäe kohal. Selles hommikuhämaruses sammub noor mees aeglaselt Õlimäelt alla templi poole. Lindude sädin vaibub linnakesest kostvatesse helidesse, kuni sulandub templi ümber kostvasse jutukõminasse.

See noor mees, Jeesus Kristus, läks ja võttis istet. Ta hakkas inimesi õpetama. Äkitselt katkestasid Teda templi suunas liikuva rahvahulga erutatud hääled. Nad peatusid tolmupilves Jeesuse ees ja heitsid kellegi Tema jalge ette. Viimaks langes tolm maha. Tema jalge ees lebas noor naine, kelle riided olid puruks käristatud ning kes värises hirmust.

Johannese 8:4,5 näeme variser Jeesusele seletamas: "Õpetaja, see naine tabati

abielurikkumiselt. Mooses on Seaduses käskinud niisugused kividega surnuks visata.

Mida nüüd sina ütled?"

Jeesus laskus aeglaselt põlvili ja hakkas sõrmega liivale

kirjutama. Küsimust korrati veelgi väljakutsuvamalt: „Mida käsid sina meil temaga teha?“

Jeesus tõusis püsti, kivi pihus. Kohkunud neiu tõmbus hirmust kõssi. Silmi kõvasti kinni pigistades ootas ta halvimat. Jeesus sirutas käe välja ja ütles: „Kes teie seast ei ole pattu teinud, visaku teda esimesena kiviga“ (salm 7).

Kõige lähemal seisev variser sirutas kiiresti käe kivi järele, ent käsi peatus poolel teel, kui ta mõistis Päästja sõnade tagamõtet. Ta käsi langes aeglaselt, kuni rippus lihtsalt kõrval. Ta langetas pea ja kõndis aeglaselt eemale. Üksteise järel vajusid kõigi pead longu ja nad läksid ära. Jeesus ja noor naine Maarja Magdaleena jäeti omapead. Keegi ei jäänud neiu üle kohut mõistma ja seda ei teinud ka Jeesus, sest Ta ei tulnud hukka mõistma, vaid päästma.

Maarja vaatas Jeesusele tumedate nukrate silmadega otsa, olles liiga hirmul, et tõusta. Siis lausus Jeesus need kaunid sõnad: „Ega minagi mõista sind surma. Mine, ja nüüdsest peale ära enam tee pattu!“ (Jh 8:11)

Jeesus andis patud andeks, kuid ootas, et naine võidaks oma elus patu.

„Mine, Maarja, ja ära tee enam pattu.“ Maarja Magdaleena oli noor naine, kelle elus võime näha lunastusplaani teostumist. Näeme, kuidas tema elus muutusid tõelisuseks Jeesuse sõnad Johannese 8:36: „Kui nüüd Poeg teid vabastab, siis olete tõepoolest vabad.“

Maarja elukäigus on näha inimkonna lootuse väljendust. Selles pole üksnes teoreetiline lunastus, vaid see näitab meile kõigile praktilist reaalsust, mis võib aset leida ka meie elus. Tänu Jumalale, et Tema päästekuulutus ei ole pelgalt sõnad, vaid neist võib saada imeline tõelisus igäihe jaoks meist.

Maarja Magdaleena oli noor naine, kes vääris juudi seaduste kohaselt surma. Tema patud olid nii mõtmatult suured, et need olid ta mässinud võrku, millest ta ei suutnud end ise vabastada. Kuid Jeesus tuli suure armastusega; Ta sirutas kae ja päästis naise patu võrgust. Jeesus vabastas ta ja andis talle uue võimaluse.

Sõbrad, ükski patt ei ole nii suur, et Jeesus ei saaks seda andestada. Me ei pea olema pattu takerdunud, meil on veel lootust, kuid see lootus ei ole meis enestes. Meie lootus on Jeesuses Kristuses. Kui Ta oli valmis ajama Maarjast välja seitse kurja vaimu, siis on Ta valmis ka meid Saatana püünistest päästma.

Jeesus andestas oma halastuses

Maarjale ning naise süda oli tulvil tänust ja armastusest. Siin oli keegi, kes ei mõistnud teda hukka, vaid olid valmis teda aitama.

Järgnevatel nädalatel peatus Jeesus sageli väikeses majas Betaanias, kus Maarja oma perega elas. Seal rääkis Ta otse ja ilma tähendamissõnadeta. Siin ongi Maarja võiduloo saladus: Maarja istus Jeesuse jalge ees, neelates iga Tema sõna.

Tema õde Marta valmistas toitu ning tuli Jeesusele kaebama, et peab kogu töö üksi tegema. Meie maailma Martad on väga hõivatud, sest nad on innukad tegema vaimulikku tööd, kuid tihtipeale kaob Jeesus selle töö käigus silmist. Sageli oleme vaimulike tegevustega nii hõivatud, et unustame evangeeliumitöö tuuma. On tulnud aeg ennast läbi katsuda ning minna ja istuda koos Maarjaga Jeesuse jalge ette. See on meie lunastus ja lootus – istuda Jeesuse jalge ees ja kuulata Tema suust voolavaid eluandvaid sõnu.

Meie jaoks tõstetakse veel üks eesriie selle noore naise imepärases loos. Seekord näeme teda sügavas kurbuses.

Tema vend Laatsarus on surnud.

Näiliselt jäi Jeesus meelega eemale ning jättis Maarja ja Marta mures üksinda. Kuid nad ei olnud üksi, Jeesuse arm toetas neid. Ta kannatas koos nendega iga valusööstu.

Sõbrad, Jeesus ei jäta meid iial mures üksi. Ta on alati kohal, kui Teda kõige enam vajame, meie valu on Tema

südamevalu; Ta hoiab ja lohutab meid mõistmise ning armastusega. Me ei ole eales üksinda. Ka Jeesus on väsinud selle maailma südamevalust ja muredest ning igatseb meile järele tulla, kuid me pole veel valmis Teda vastu võtma. Millal hakkame Temaga asju arutama? Kui kaua peab Ta veel meid ootama?

Maarja oli sügavas leinas ega teadnud, et Jeesus oli kohal. Marta kutsus teda hiljem nende kaunite sõnadega Johannese 11:28: „Õpetaja on siin ja kutsub sind.“

Jeesus on täna siin ja Ta kutsub sind. Ära enam viivita. Tee nagu Maarja: „Seda kuuldes tõusis Maarja otsekohe ja tuli tema juurde“ (salm 29). „Kui nüüd Maarja jõudis sinna, kus oli Jeesus, langes ta teda nähes ta jalge ette maha“ (salm 32) kogu oma suure murega.

Nii peaksime toimima ka meie oma muredega: tooma need Jeesuse jalge ette. Ta mõistab ja hoolib meist tõeliselt. Seda näitab selgelt kaunis ja liigutav salm Johannese 11:35: „Jeesus nuttis.“

Sõbrad, Jeesus mõistab. Ta teab, mida sa tunned, ja Ta hoolib tõesti, sest Ta armastab meid nii väga. Mitte kellegi süda pole Naatsareti Puusepa jaoks liiga murtud. Tema õrn, kaastundlik süda on alati tundlik kannatuste suhtes. Ta nutab koos kurbadega ja rõõmustab koos rõõmsatega. Jeesus Kristus igatseb meile järele. Sa võid öelda, et sa ei vaja Teda, aga kas sa oled kunagi mõelnud, et võib-olla vajab Tema sind?

Veel üks eesriie kerkib ja seekord näeme Maarjat peol Siimona majas. Maarja on ostanud kogu oma raha eest salvi, et võida Jeesuse keha, sest ta oli kuulnud Jeesust oma lähenevast surmast rääkimas.

Kujutlen Maarjat kaupmehelt salvi küsimas. Nähes enda ees üksnes vaest maanaist, pakub ta odavat toodet. „Kas teil midagi paremat ei ole?“ küsib Maarja.

„Jah, mul on kvaliteetsemat, kuid see maksab kaks tuhat penni.“

„Kas teil on midagi veel paremat?“ käib Maarja peale.

„Jah, mul on veel ainult kõige peenem ja kallim, aga see maksab kolm tuhat penni. Sa ei saa seda endale lubada. See on vaid kuninga jaoks!“

Maarja hüüatas sisimas: „See ongi kuningale, minu elu Kuningale!“ Armastuse tõttu ei saanud ta vähemaga leppida. Armastusest ajendatuna kulutas ta kogu oma vara selle erilise salvi ostmiseks.

Kallist nõu purustades valas Maarja salvi Jeesuse pähe ja jalgadele. Seejärel põlvitas ta nuttes ning pühkis Tema jalgu pikkade lahtiste juustega, mis olid pisaratest märjad. See salv oli Maarja südame sümbol. See oli taevastest voogudest alguse saanud ülevoolava armastuse väline demonstratsioon.

Kas ei võiks meie, kel pole alabasternõus salvi Tema pea võidmiseks, leida vähemalt pisaraid, millega niisutada meie pärast läbistatud jalgu? Kui Jeesus ainult saaks leida seitse kurja vaimu, keda meist välja ajada, et me võikime õppida Teda

armastama nagu Maarjagi! See on meie ainus lootus praegusel ajal.

Edasised sündmused järgnevad Maarja elus kiiresti. Taas näeme teda suures mures, kirjeldamatus leinas. Tema Õpetaja on ristile naelutatud – see, keda ta nii väga armastas; see, kes vabastas ta patust. Maarja süda murdus ja ta nuttis risti jalamil.

Seejärel näeme teda haua juures. Kui hämarus langes maale, viibis Maarja Magdaleena veel oma Õpetaja puhkekoha juures ja ta nägu mööda voolasid kurbusepisarad Tema pärast, keda ta nii väga armastas. Pühapäeva hommikul läksid mõned naised varakult hauakambri juurde Päästja surnukeha võidma. Maarja Magdaleena jõudis esimesena kohale ja kui ta oli näinud kivi hauasuu kõrval, kiirustas seda jüngritele rääkima.

Maarja järgnes Johannesele ja Peetrusele haua juurde. Kui jüngrid läksid Jeruusalemma tagasi, jäi tema veel sinna. Sügav lein südames, vaatas ta tühja hauda ja nägi kahte inglit.

„Naine, miks sa nutad?“ küsisid nad temalt.

„Nad on mu Issanda ära viinud,“ ütles ta, „ja ma ei tea, kuhu nad on ta pannud“ (Jh 20:13).

Maarja pöördus ja kuulis teist häält. „Naine, miks sa nutad? Keda sa otsid?“ (Jh 20:15)

Pisaratest uduste silmadega nägi Maarja mehe kaju. Arvates, et see on aednik, ütles ta: „Isand, kui sina oled ta ära kandnud, siis ütle mulle, kuhu sa ta panid, ja ma ise toon ta ära“ (Jh 20:15).

Seejärel kuulis ta seda imeilusat häält:

„Maarja.“

See ei olnud võõras. Ta pööras ümber ja nägi enda ees elavat Kristust. Jeesuse poole sööstes viskus Maarja Tema jalge ette ja hüüatas: „Õpetaja!“

Kohe pärast seda läks Maarja rõõmusõnumiga jüngrite juurde.

Kui paljudelt kostab Maarja meeleheitlik hüüe, küsides, kus on Päästja. Kui paljudele võivad olla suunatud Päästja sõnad: „Miks sa nutad? Keda sa otsid?“ (Jh 20:15)

Ta on meie kõrval, kuid meie pisaraist pimestatud silmad ei näe Teda. Ta räägib meiega, kuid me ei mõista. Tõstkem pea, et meie silmad võiksid avaneda Tema nägemiseks ja kõrvaldada võiksid kuulda Tema häält!

Jeesus oleks võinud kustutada Maarja hinge viimase lootusesädeme, kuid Ta ei teinud seda. Ta tõstis Maarja meeleheitest ja rusudest üles. Maarja oli kuulnud Jeesust seitse korda sõitlemas deemoneid, kes kontrollisid tema südant ja meelt. Ta kuulis Jeesuse tungivaid hüüdeid Isa poole tema pärast ning Tema jõus sai Maarja võidu. See oli Maarja, kes istus Jeesuse jalge ees ja õppis Temalt.

Maarja valas Tema pähe kallihinnalist võideõli ja kasis oma pisaratega Tema jalgu.

Maarja seisis risti kõrval ja järgnes Talle hauakambri juurde.

Maarja oli esimene, kes jõudis haua juurde pärast Tema ülestõusmist.

Maarja kuulutas esimesena ülestõusnud Lunastajast.

Maarja Magdaleenat võib pidada Jeesuse teenistusaja kõige suuremaks

patuseks, kuid ristilöömisel sai temast Päästjale kõige lähedasem inimene.

Jeesus teab iga hinge seisukorda. Sa võid öelda: „Ma olen patune, väga patune.“ See võibki nii olla, kuid mida halvem sa oled, seda enam vajad Jeesust. Ta ei pöördu iial nutvast kahetsejast ära. Ta ei räägi igauhele kõike, mida võiks ilmutada, ent pakub igale värisevale hingele julgustust. Kindlasti andestab Ta kõigile, kes tulevad Tema juurde andestust ja lepitust otsima.

Sõbrad, Jeesus kutsub teid täna nii nagu kunagi Maarjat. Järgigem tema eeskuju teadmises, et ükski patt pole Jeesuse Kristuse andestuse jaoks liiga suur. Heitkem end meie Lunastaja jalge ette ja niisutagem neid pisaratega ning andkem endid tervenisti Temale. Ta ootab, et saaks tõsta meid põrmust, kus oleme. Ta soovib anda meile osa oma jõust, et saaksime võita patu oma elus. Palugem Tal nüüd puhastada meid patust ja juhatada meid võiduteele, sest täna annab Ta meile selle imelise kutse ja töotuse.

Jesaja 1:18 ütleb: „Tulge nüüd ja seletagem isekeski, ütleb Issand. Kuigi teie patud on helepunased, saavad need lumivalgeks; kuigi need on purpurpunased, saavad need villa sarnaseks.“

Maarja Magdaleena lugu illustreerib arvatavasti paremini kui teised Piibli lood seda, mida me peame tegema. Me ei või lihtsalt istuda ja oodata, et meile juhtuksid samad asjad mis Maarjale.

See on aktiivse osalemise lugu, milles on vaja tegusid, mitte sõnu. Sageli arutame tundide kaupa, mida tuleks teha, ning väsitame end, kavandades, millal ja kuidas neid asju tuleb teha, nii et me ei vii tegelikult iial oma plaane ellu. Praegu ei ole aeg, mil tundide viisi plaane teha. Nüüd on aeg tundide kaupa tegutseda – Jeesus tuleb varsti, ära veeda kogu oma aega planeerides! Halvim, mis võib juhtuda, on see, et teeme nii palju plaane taevasse pääsemiseks, et tegelikult ei jõua me iial sinna! Tegutse ja Jumal täidab lüngad su plaanides!

Küsimused aruteluks:

1. Maarjal kästi minna ja mitte enam pattu teha. Kui Jeesus nii ütles, ootas ta, et Maarja oleks selles aktiivne osaline. Mida teed sina selleks, et olla aktiivne osaline, kas siis koguduses või kogukonnas?
2. Mida sa teed selleks, et näidata, kuidas sa armastad Jeesust? Kas teised näevad sinus Tema armastust või hoiad seda varjus?
3. Nimeta vähemalt kaks asja, mida sa saad Jeesuse jaoks aktiivselt teha, midagi sellist, kus pole vaja sõnu, vaid pühendunud tegutsemist, mis päästab elusid igaviku jaoks.

5 KOLMAPÄEV

Kas see loeb?

Kirjakoht: Mt 25:14–30; Ilm 19:11–16

Ma arutlen vahel selle üle, kas me ikka saame oma religioonist tõeliselt aru. Kas me mõistame, mis tegelikult meie ümber toimub? Kas me saame aru, mis meis endis toimub? Kas me ka tegelikult mõistame Jumalat?

Lugedes mõnda kohta Pühakirjast, näiteks Ilmutuse 19:11–19, tekivad mul külmavärinad, kui ma kujutan ette Jumalat – universumi Jumalat!

Mul tulevad jüdinad peale, kui meie, kristlased, kohtleme Teda kui mingit „selgrootut tegelast“, kellelt me ootame kohandumist oma soovide, ideede, religiooni ja valeõpetuste ning lugupidamatusega. Nii me kohtleme kõikvõimast Jumalat!

Kas me ikka mõistame, kellega meil on tegu? Elava Jumalaga!

Kui Jumal midagi ütleb, siis me ei pea seda küsimärgi alla seadma – meie asi ei ole kahelda, vaid hoopis veendunult ja võimsalt hüüda: „Nii ütles Jumal!“

Kuid siiski sündis seesama võimas Jumal lapsena siia maailma. Ta sündis meie jaoks. Miks?

Peetakse sõda – suurt võitlust – ja

meie pole sellest isegi mitte teadlikud. Võime lugeda selle sõja algusest Ilmutuse 12:7–9: „Ja taevas tõusis sõda: Miikael ja tema inglid hakkasid sõdima lohega, ning lohe sõdis ja tema inglid. Lohe ei saanud võimust, ja enam ei leidunud neile aset taevas. Suur lohe heideti välja, see muistne madu, keda hüütakse Kuradiks ja Saatanaks, kes eksitab kogu ilmamaad – ta heideti maa peale ja tema inglid heideti koos temaga.“ Miikael on Jeesus Kristuse militaarne nimi või auaste. Kui Ta läheb sõtta Lutsiferi ja pimeduse jõudude vastu, siis on Ta Miikael – taevase sõjaväe Ülemjuhataja.

Oma vaimusilmas tahaksime seda konflikti näha kui „aumeeste“ sõda, mis võiks toimuda umbes nii: „Vabandage, Lutsifer, kas te lahkuksite taevast? See oleks teist äärmiselt vastutulelik.“

„Muidugi, Miikael, kuna te küsisite seda nii siiralt, siis ma lahkun,“ või „Mul on kahju, Gaabriel, kuid ma tahaksin veel selle noore mehe kiusatusse saata.“

„Jah, loomulikult, Saatan, ma proovin siis natuke hiljem ta õigele ja

kitsale teele tagasi tuua.“

Sõbrad, see ei juhtunud tegelikult nii. Me loeme Luuka evangeeliumist 10:18: „Ma nägin saatanat kui välku taevast maha langevat.“ Lutsifer tõugati taevast välja sellise füüsilise jõuga, et see nägi välja nagu välgusähvatus.

On huvitav, et Jeesus kasutab oma militaarset nime ka Juuda 1:9: „Aga peaingel Miikael, kui ta riidles ja vaidles kuradiga Moosese keha pärast, ei julgenud lausuda teotavat otsust, vaid ütles: „Issand sõidelgu sind!““ Miks? Selleks pidi olema tõsine põhjus – nii tõsine, et Jeesus läks Saatanaga kohtuma oma sõjaväemundris. See suur vaidlus on tegelikult tohutu sõda, mis käib hea ja kurja vahel.

Ellen White kirjutab raamatus „Prohvetid ja kuningad“: „Selle kahe armee vaheline võitlus on sama reaalne kui sõjad selle maailma sõjavägede vahel. Vaimuliku võitluse tulemustest oleneb inimeste igavene saatus.“ (lk 176)

Ta arendab seda mõtet edasi raamatus „Evangelism“: „Me ei mõista piisavalt hästi seda suurt konfliktit nähtamatute jõudude, ustavate ja mässavate inglite vahel. Nii head kui ka kurjad inglid võitlevad iga inimese hinge pärast. See ei ole kujuteldav konflikt. See sõda, kuhu meiegi haaratud oleme, ei ole mängusõda.“ (lk 704)

Ellen White kirjutab raamatus „Tunnistused kogudusele 1“: „Mulle näidati, et Saatan ei suuda inim mõistust kontrollida, kui see pole talle alistunud. Need, kes on

tõest eemaldunud, on nüüd tõsisel ohus. Nad eraldavad ennast Jumalast ja Tema inglite kaitsest ning Saatan, valvel hingede hävitamiseks, hakkab neid oma pettustega püüdma. Sellised inimesed on ülimalt hädas ja kui nad mõistavad seda ning üritavad pimedusejõududele vastu seista, siis ei ole see mitte kerge. Nad on kõndinud Saatanaga pinnal ja tema nõuab neid endale. Saatan ja kurjad inglid ei kõhkle hetkekski kogu oma energiat sellele pühendamast, et ühtainust inimest Kristuse käte vahelt eemale kiskuda. Need, kes on ahvatlenud Saatanat end kiusatustesse viima, peavad tegema meeletult katseid, et end tema võimu alt päästa. Aga kui nad hakkavad enda kallal töötama, siis Jumala inglid, keda küll kurvastati, tulevad siiski appi. Saatan ja tema inglid aga ei taha oma ohvrit kaotada. Nad vaidlevad ja võitlevad pühade inglitega ja konflikt on tõsine. Kui need, kes on eksinud, palvetavad jätkuvalt ja tunnistavad alandlikult oma patte, saavutavad suure väega inglid võidu ning päästavad nad kurjade inglite võimu alt.“ (lk 301)

Kus on sinu koht selles suures vastasseisus? Kas sa pead oleme lihtsalt pealtvaataja või kõrvalseisja? Ei! Üldsegi mitte! Paljud meist ei mõista seda rolli, mis meil on.

„Enne kui ma sind emaihus valmistasin, tundsin ma sind, ja enne kui sa emaülas välja tulid, pühitsesin ma sinu: ma panin su rahvastele prohvetiks“ (Jr 1:5). Jumal tundis sind ammu enne sinu sündi. Ta määras sulle

spetsiaalse ülesande ammu enne seda, kui sa esimest korda ilmavalgust nägid. Paljud küsivad loiult: „Mida Jumal tahab, et ma teeksin?“ Küsi Temalt.

Psalm 32:8 ütleb: „Ma teen su targaks ja õpetan sulle teed, mida sul tuleb käia, ma annan sulle nõu oma silmaga sind juhtides.“

Kirjas galaatlastele on öeldud: „Kui aga Jumalale, kes minu on ema ihust alates välja valinud ja oma armu läbi kutsunud, oli meelepärane ilmutada mulle oma Poega, et ma kuulutaksin evangeeliumi temast paganate seas, siis ma ei hakanud arutlema liha ja verega“ (Gl 1:15,16).

Räägi Jumalaga oma rollist, mis sul tuleb täita. Tema teab, mida Ta tahab, et sa teeksid. Nagu on kirjutatud Estri 4:14: „Ja kes teab, kas sa mitte ei olegi just selle asja pärast pääsenud kuninglikku seisusesse?“

Jumal on valinud sind lõpuajal elama. On midagi, mida keegi teine peale sinu ei saa teha. Kuski on keegi, kelleni ainult sina suudad jõuda. Jumalal on sinusse usku. On olemas ülesanne, milles Jumal saab usaldada ainult sind ja mitte kedagi teist. Ära küsi, kui palju on sul andeid. See ei loe. Jumal on sind varustanud annetega, täitmaks just seda spetsiaalset ülesannet. Küsi Temalt, mis see ülesanne on, ja hakka tegutsema. Ära küsi, kuidas seda teha, lihtsalt ütle Talle, et oled valmis Tema heaks töötama. Sina oled sõdur, keda Jumal soovib oma armeesse sõdima suures võitluses Saatana vastu. Kas sa teed seda Tema heaks?

Saatan püüab meid heidutada ja

viia raskustesse, et kuidagi seda kutset summutada. Kuidas ta seda teeb meie eludes ja kogudustes? Ta saadab meile petlikke sõnumeid, mis tekitavad vale ettekujutuse Jumalast – see võib viia isegi selleni, et me ei mõista enam Jumalat, keda teenime.

Toon välja mõned lükked, mida Saatan kasutab meie segadusse viimiseks nii, et me enam ei mõista Jumalat.

Ta madaldab universumi Jumala müstiliseks isiksuseks, kes tegelikult ei väärigi austust. Me läheme Issanda kotta ja unustame, et universumi Jumal ise on seal kohal. Me viskame Tema kojas nalja ja vestleme üksteisega valjult ning meie vääritud käitumise pärast katavad inglid häbiga oma näo. Me hilineme teenistusele, mis on just mõeldud kiituslaulude laulmiseks Jumalale, ja kui me ka jõuame sinna, siis pomiseme piinlikkusega vabandusi, et mitte laulda. Saatan naerab selle peale, sest ta teab, et oleme unustanud, et meil on tegemist Juuda Lõviga.

Saatan sosistab innukalt: „Ära ole kristlane, kristlased on nõrgad.“ Mõnikord pean ma sellega nõustuma. Oled sa kunagi näinud televisioonis rääkimas nõrku, otsivaid, näitlevaid kristlasi? Ma tahaks siis karjuda: „Kus on teie selgroog? Kristlane ei näe selline välja!“ Kristlased, kes laulsid kiituslaule, põledes ise tuleriidal, ei olnud nõrgad. Kristlased, kes on lõpuajal elus ja näevad Jeesust tulemas, ei ole nõrgad. Nõrgad ei pääse taevasse. Me võime lugeda Jesaja 1:18: „Tulge nüüd ja seletagem isekeskis,

ütleb Issand. “Tule minu juurde. Tule räägi minuga. Just sellisena nagu sa oled. Mina ise muudan sind.

Siis tuleb jällegi Saatan ja ütleb: „Vaata ennast – sa pead enne oma elu korda seadma.“ Kuid meid ei päästeta mitte meie käitumise pärast, vaid tänu meie suhtele Jeesusega. Meie ei suuda muuta midagi, kuid Jeesusega koos olles muutub kõik.

Saatan veenab meid, et maailma hüved on suurepärased ja religioon on igav. Kui sa nii arvad, siis pead kiiresti otsustama – elu on lühike. Aga kui sa soovid tõelisi seiklusi, ühine kristlaste armee ja koge tõelist põnevust.

Tihti räägib Saatan meie kaudu ja me ütleme: „Mind ei ole õpetatud kõnelema. Ma ei saa teistele inimestele rääkida.“ Ma ei ole kohanud ühtegi inimest, kellel oleks raske rääkida kuulujutte. Sul on suu, kasuta seda.

Tihti kuulen inimesi ütlemas, et nad olid liiga väsinud, et valmistuda hingamispäevakooliks, palveks või isegi teenistuseks. See on Saatan, kes sind väsitab. Ketsemanis palus Jeesus oma jüngerid, et need Tema eest palvetaksid, kuid nad jäid magama – nad olid nii väsinud. Saatan oli see,

kes takistas neid sel viisil Jeesuse eest palvetamast. Kas sina oled ka nii väsinud, et ei suuda hästi valmistuda? Nüüd sa tead, kes sind väsitab. Võitle temaga Kristuse väes.

„Ärgu mitte ükski teist alahinnaku oma missiooni tähtsust, et viia tõde kaasinimesteni, ja ärge kahandage selle väärtust mingi tagavaraplaaniga“ (E. G. White „Tunnistused Lõuna-Aafrikale“, lk 10).

Väga tihti veenab Saatan meid ootama juhtide järele, enne kui ise midagi teeme. Tihti ootame asjatult ja midagi ei saa tehtud. „Need, kes leiavad end lahinguväljalt, peavad võtma riske. Nad ei tohi oodata iga järgmise sammu tegemiseks nii kaua, kuni saavad loa kõrgemalt institutsioonilt“ (E. G.

White „Tunnistused Lõuna-Aafrikale“, lk 10).

Tihti püüab Saatan meid ülemäära hõivata kiriku organisatoorse poolega. Oleme pidevalt seotud õigete asjade tegemisega. Paneme selga õiged riided, kasutame viisakat sõnavara, maksame kümnnist, oleme aktiivsed koguduse töös. Kuid kõige selle juures unustame oma Jumala. Unustame, et Kristus on kristluse keskmeks. Saatan hoiab meid hõivatuna ka religioosete raamatute lugemisega, et jätaksime

Piibli unarusse. Me loeme küll Piibli kohta, kuid unustame lugeda seda armastuskirja ennast, mille Jumal meist igäihe jaoks on kirjutanud.

Tihti kuulen Saatana häält koguduse juhatuse koosolekutel: „Me peame eemaldama patu oma leerist.“ Me väidame, et võitleme Saatana vastu, kuid tegelikult viskame Jumala lapsed Saatana kätte. Mu sõbrad, võidelve kogu jõuga, et hoida Jumala lapsi Tema kajas. Jumal on usaldanud meie ülesande võtta Tema lapsi koos meiega taevasse. Me ei saa jätta neid maha selle maailma lahinguväljale.

Saatan väidab, et Jumal on mõrvar. Ta tapab inimesi ja võtab nad siis taevasse. Kuidas on võimalik minna kellegi juurde kindlustundega, kui ta on tapnud mu lähedase? Jeesus nutab samuti, kui keegi sureb, sest see inimene oli ka Tema laps. Kristus ei tapa kedagi, Saatan tapab.

Saatan püüab meid veenda, et meil on tõsine, kulumukortsutav, ilma huumorimeelela Jumal. Mõnikord ütlevad koguduseliikmed, et me ei tohiks seetõttu naerda ega nalja teha. Kuid kes lõi ahvid? Kes lõi kepsutavad ja ülemeelikult vallatavad lambatalled?

Kes lõi kassipoja, kes iseenda saba taga ajab? Ainult huumorimeelega Jumal suudab luua selliseid loomi.

Sõber, võta aega, et mõista oma Jumalat. Ainult siis saad sa olla hea sõdur. Ta varustab sind kõigiti ülesandeks, mida soovib sind tegevat. Sul võib olla palju talente või ainult üks – see ei oma tähtsust. Ole valmis laskma end kasutada ja siis teed sa vägevaid asju Tema heaks ja Tema väe abil.

Küsimused aruteluks:

1. Sulle võib tunduda, et oled liiga noor või liiga vana, et teha midagi Jeesuse heaks. Küsi endalt, miks ei oma see tähtsust.

2. Kui sa usud, et Jeesus tuleb varsti, siis kas usud ka seda, et Ta varustab sind kõige vajalikuga, et töötada Tema heaks? Arutle viiside üle, kuidas Ta seda teiste puhul on teinud.

3. Otsusta täna olla valmis, et Kristus võiks sind kasutada, uskudes, et hoolimata paljudest või vähestest talentidest varustab Kristus sind kõige vajalikuga, et saaksid Tema heaks töötada.

6 NELJAPÄEV

Kas nad jälgivad sind?

Kirjakoht: Ilm 2:1–7

Esimene osa meie tänasest piiblitekstist räägib Jumala jaoks tehtud tegudest. Need teod on olulised, aga nii mõnedki inimesed arvavad, et kui nad on koguduses aktiivsed, on nad ka head kristlased. Paraku ei ole see alati nii. Sa võid olla koguduses väga aktiivne ja seejuures mitte tegutseda Jumala heaks. Sa võid tegelikult hoopis Jumala vastu töötada ning inimesi Jumalast eemale juhtida. Ei loe sinu teod, vaid see, mis on sinu sees. Tuntud kõnemees Dwight L. Moody ütles kord: „Sajast inimesest üks loeb Piiblit, ülejäänud üheksakümmend üheksa loevad kristlast.“ See, mis toimib, on Kristuse armastus sinu sees; kas sul on ikka veel seda Kristuse armastust, mis sul oli varem?

Johannes kuulutab Ilmutuse 2:4–5: „Kuid mul on sinu vastu, et sa oled oma esimese armastuse maha jätnud. Tuleta siis meelde, kust sa oled langenud, ja paranda meelt ning tee esimese armastuse tegusid! Muidu ma tulen su juurde ning lükkan su lambijala asemelt, kui sa ei paranda meelt.“

Alguses iseloomustas Efesose kogudust lapselik lihtsus ja ind. Nad tegid Jumala tahtmist rõõmuga – sest nende südameis elas Päästja. Nad põlesid soovist viia lunastuse head uudised kõigisse maailma nurkadesse. Nende armastus Jeesuse vastu oli kui kuldne kett, mis neid ühendas, nii et nad panid Tema tööle aluse igas oma paikkonna linnas.

Äsjaste pöördunute entusiasmi on nii imeline vaadata. Nii kaua olid nad rabelenud patu mülkas, nii kaua olid nad komberdanud pimeduses, otsides õnne, rahu ja puhkust, kuid iga kord oli nende tärganud lootus põrmustunud.

Tihti mõtlesid nad, et on lõpuks leidnud tõelise õnne, kuid siis rabas neid jälle tõdemus, et see oli olnud vaid järjekordne surmatee. Meeleheites hüüab inimene: „Ma ei suuda enam, ma ei tea, kuhu minna, oh, Jumal, miks Sa oled mind unustanud? Miks Sa oled mind maha jätnud?“

Jumal hüüab vastuseks: „Mu poeg, mu tütar, ma ei ole sind unustanud – sina oled mind ära visanud. Kui tihti olen ma tahtnud sind aidata, sind kaitsta nagu kana oma poegi, ja sa ei

ole lasknud.“

Hämmeldunult ja segaduses lamavad nad tolmus. Nad proovivad uuesti. Nad proovivad veel üht asja. Võib-olla see toimib. Täies usalduses otsivad nad tõde. Jeesus juhib neid ustavalt. Hämmeldunult ja pärani silmi vaatavad nad nende ees avanevat ilu. Ime sünnib ime järel. Uus pöördunu ei karda enam, sest tema Isand on koos temaga. Minevik on jäänud selja taha. Nüüd on vaja ainult edasi minna – edasi koos Jeesusega ja ei kunagi enam üksinda. Algab suurim ime ning vana külgepaakunud muda pudiseb maha. Pöördunu ei ole enam libe mudamülgas – ei! Ta on nüüd uus loodu Kristuses!

Nagu Aafrika naine kõnnib piki looklevat teerada, liiga täis veeämber pealael, vesi üle ääre loksumas, nõnda kõnnib uus pöördunu kirikusse, ajades üle Pühast Vaimust. Tema silmad säravad elevusest, sest ta kohtub seal Jumala rahvaga. Täis ootust, astub ta sisse ning peatub siis segaduses. Aga see ei saa ju olla! See ei või tõsi olla!

Kogudus on surnud! Tuli on kustutatud. Uus pöördunu vaatab ümber ning siin ja seal näeb ta säravaid soojalt naeratavaid silmi. Teised vaatavad pöördunut surnud silmadega – nad värisevad. Paljud potsatavad kirikupinki kui ports kartuliputru ning ootavad, et pastor valaks neile sousti peale. Jalgade tulitades pöördunu istub. Varsti aga longib keegi sisse ja sosistab tungiva häälega: „Vabandage, aga te istute minu koha peal.“ Segaduses tõuseb pöördunu üles ning

suundub ukse poole. Talle järgneb sama pettunud girlfriend, kuid teda peatab ukse keegi armas õde, kes nii väga tahab pastorit tema raskes töös aidata. „Meie selles koguduses ennast ei meigi.“ Sina, kes oled seda kõike jälginud, tahaksid hüüda: „Mu Jumal, mis Sinu rahvaga juhtunud on?“

Meie õpetus võib olla õige. Me võime vihata valeõpetust ning seista vastu neile, kes põhimõtteist kinni ei pea. Me võime kõndida raugematu innuga, kuid ka sellest ei piisa. Üks külm, käsumeelne usk ei suuda tuua hingi Jeesuse juurde, sest see on armastuseta, Jumalata religioon. Alati kui uued usklikud meiega liituvad ning alles põlevad innust Jeesusele, kuuleme inimesi ütlemas: „Hm, nad on alles uued, küll nad varsti kohanevad.“ Jeesus ei taha, et nad „kohaneksid“, vaid Ta tahab, et meie läheksime tagasi oma esimese armastuse juurde, mille me kaotanud oleme.

Jeremija 2:2: „Ma mäletan su noorpõlve kiindumust, su mõrsjapõlve armastust, kui sa käisid mu järel kõrbes, külvamata maal.“

Jeesus mäletab ikka veel seda aega. Ta igatseb seda. Oh, et igaüks lubaks enesel pöörduda ning teha esimesi tegusid. Kuid õhkkond koguduses on mõnikord nii külm. Meie esimese armastuse soojus on jäätunud. Koguduse esimesi tegusid nähti siis, kui usklikud külastasid pereliikmeid, sõpru ja naabreid, südamed üle voolamas armastusest, ning rääkisid neile sellest, mida Jeesus neile tähendas.

Me elame maailma ajaloo olulisel ajal. Me ei või lubada endale madalaid standardeid. Mida Jeesus oli oma täiuslikus inimolemuses, seda peame ka meie olema, sest me peame kujundama iseloomu igaviku tarvis.

„Kuid mul on sinu vastu, et sa oled oma esimese armastuse maha jätnud“ (Ilm 2:4).

Me ei ole oma eesmärgi ära unustanud, kuid ind selle järele on kaduma läinud. Jeesusesse pöördunu esimene armastus on sügav, ülevoolav ja tuline. See ind ei pea teadmiste kasvades vähenema – kui meile paistab rohkem ja suuremat valgust. Kui me oma Issandat paremini tundma õpime, peab see armastus minema tulisemaks.

„Kuid mul on sinu vastu, et sa oled oma esimese armastuse maha jätnud. Tuleta siis meelde, kust sa oled langenud, ja paranda meelt ning tee esimese armastuse tegusid! Muidu ma tulen su juurde ning lükkan su lambijala asemelt, kui sa ei paranda meelt.“ (Ilm 2:4,5)

Miks? Sest eraldatuna üksteisest oleme eraldatud Jeesusest. Me peame üheskoos edasi rühkima. Üheskoos. Ärge laske Saatanal oma põrguvarje noorte vahele heita. Ühtsuses on jõud.

„Paranda meelt ning tee esimese armastuse tegusid! Muidu ma tulen su juurde ning lükkan su lambijala

asemelt, kui sa ei paranda meelt.“ (Ilm 2:5)

Kas me adume, mida meie Issand siin meile öelda tahab? Mis on see lambijalg, mis meilt ära võetakse? Kuna me oleme jätnud oma esimese armastuse, võtab Ta meilt evangeeliumi valguse.

Ilmutuse 3:5: „Kes võidab, see riietatakse samamoodi valgete rõivastega. Mina ei kustuta tema nime eluraamatust ning ma tunnistan tema nime oma Isa ees ja Isa inglite ees.“

Kelle nime tunnistatakse? Matteuse 10:32,33: „Igaüht nüüd, kes mind

tunnistab inimeste ees, teda tunnistan ka mina oma Isa ees, kes on taevas. Aga igaühe, kes iganes minu ära salgab inimeste ees, tema salgan ära ka mina oma Isa ees, kes on taevas.“

Kes tunnistab Tema nime inimeste ees? Kas need, kes ütlevad, et nad on kristlased? Ei! Need, kes esindavad seda, mida tähendab nimi „kristlane“, need, kes elavad kristlase elu. Uue südame esimene igatsus on tuua teisi Päästja juurde. Jeesus, meie Päästja ootab vastust oma armastava andestuse pakkumisele. Vastakem täna.

„Kuid mul on sinu vastu, et sa oled oma esimese armastuse maha jätnud.“

Mõned teist on ehk värskest abiellunud, paljud teist on abielus

olnud mitmeid aastaid. Milline on teie abielusuhe? Kas teised näevad Jeesust teie suhetes? Ma tahan tõmmata paralleeli inimese ja Jumala vahelise esimese armastuse ja meie suhetes oleva armastuse vahele.

Saalomon annab meile

Õpetussõnade

5:15,17 head nõu:

„Joo vett oma
kaevust, voolavat
vett oma allikast!
/.../ Kuulugu need
ainult sinule, aga
mitte koos sinuga
võõraile!“

Ning siis järgneb
selline armas lõik:

„Olgu õnnistatud
su allikas ja tunne rõõmu oma
noorpõlve naisest, kes on otsekui
armas emahirv, kena kaljukits – ta
rinnad joovastagu sind igal ajal, eksi
alati tema kallistustesse.“ (Õp 5:18,19)

Miks ajavad paljude noorte naiste
pisaratopsid õhtuti kodus üle? Miks
komberdavad mõned jahimehed,
käed jõuetult rippus, suur ja sügav
valu hinge matmas? Miks on janu
kustutama tulnud jahimehed nii
mõnegi hirve allika ära solkinud?
Miks on mõnede jahimeeste voodid
rüvetatud? Oled sa täiesti unustanud
selle ilusa armastuse, mida Jumal tahab,
et sul oleks?

Nii tihti kuuleme: „Ma armastan
seda võõrast meest või naist ja et
armastus on püha, peab see olema
õige.“ Armastusel, mis on rajatud
teise ebaõnnele, on kõikuv alus ning

see on ebaõige armastus. Tõeline
armastus toob õnne kõigile osalistele.
Võib-olla on tõsi, et sa teda armastad,
aga kas tema sind ka armastab – või
armastab ta ainult sinu keha? Üks
naine ei koosne ainult kehast, vaid ka
hingest, mis januneb tunnustuse järele.

Kümme käsku
on armastuse
käsud. Kas
meie suhted on
tõesti eeskujuks
maailmale?
Ma ei räägi
sellest, mida me
teeskleme olevat,
vaid sellest,
mis me päriselt
oleme. Mulle ei

meeldi seda öelda, aga ma tean paljusid
inimesi, keda meie teod Jumalast
eemale hoiavad.

Filipilaste 3:18: „Sest paljud, kellest
ma teile sagedasti olen rääkinud ning
nüüd nuttes räägin, elavad Kristuse
risti vaenlastena.“ Tõsiasi, et Paulus
ütleb seda pisarsilmil, näitab, et ta
räägib kristlastest. Kui need inimesed
oleksid avalikult risti vaenlased või
kui nad eitaksid, et Kristus suri
meie päästmiseks, siis ei oleks nad
kogudusele nii ohtlikud. Kuid nad
tunnistavad, et on Jeesuse järgijad,
samas kui nende elu näitab, et
evangeeliumi vägi on neile võõras.

Salmist 19 loeme, et nad mõtleavad
maapealsetele asjadele, kuid Jaakobuse
4:4 põhjal on sõprus maailmaga vaen
Jumalaga. Ebamoraalne elu ei või olla
muud kui vaen ristiga, sest Jeesus suri,

et meid pühaks teha. Ega meie ometi ei ole nagu lubjatud hauakivid, mis näevad väljast head välja, kuid on seest täis surnuluid ning kõiksugu roisku? Kuidas me küll pääsime põrgukohtu eest?

Miks müüa end nii odavalt kurjale? Miks haavata oma südamesõpru? Miks tuua häbi oma perekonnale? Miks haavata Jumala üritust? Miks riskeerida igavikuga, mille võiksime veeta koos oma armastatud Jeesusega? Oh, Issand, ole meile armuline!

Kas ei peaks meie, kes oleme patu võimu all, kahetsema ning põgenema Jeesuse armu juurde? Oh, et Ta võtaks meie tekitatud haavad ning tervendaks need.

Olgu meie suhted puhtad ning tunnistagu need igauhele Jeesusest. Pea meeles, sind jälgitakse. Kurat luurab ja vaatab ning üritab sind lõksu püüda. Samas võivad teised pöörduda Jumala

poole just tänu sellele, kuidas sina oma armastusesuhteid sead. Olgu sinu armastusesuhetes tükike taevast maa peal.

Küsimused aruteluks:

1. Kas sa arvad, et inimesed näevad sinu peale vaadates Päästja peegeldust? Kui mitte, siis kas on midagi, mida saaksid teha, et asi muutuks?

2. Kas tajud mingit tasu oma tegude eest, kui seda, mida sa tegid, ei näinud mitte keegi? Arutlege, mida ootate heade tegude tegemise eest – kas inimeste tunnustust või tunnustust Jeesuselt?

3. Kui sa ei ole siiani elanud just täiuslikku elu, siis Jeesus võib sind muuta. Pea meeles, et kui me seda Temalt palume, siis on Ta ustav ja teeb seda meie heaks. Räägi Jeesusega just siin ja praegu ning palu Tal oma elu paremaks muuta.

7 REEDE

Lihtsalt ja truult

Kirjakoht: 1Kr 2:1–2; Õp 3:1–8; 16–19

Vilistid olid Iisraeli 40 aastat rõhunud ja alandanud. Iisraeliidid olid rusutud! Kuidas võiksid nad küll neist vilistidest vabaneda?

Nad unustasid!

Nad olid unustanud Elava Jumala, kes võis neid aidata. Maanoah ja tema naine elasid väikeses Sora linnas vilistide lähedal, vaenlase lähedal. Nemad olid siiski Jumalale truud.

Ühel päeval tuli Maanoahi naise juurde mees imelise uudisega: „Sa saad endale väikese poja, väga erilise väikese poja – tema vabastab Iisraeli!“ Selle naise jaoks – lastetu naise jaoks – oli see imelisim sõnum, mida ta kuulnud oli. Ta saab poja! Ta jooksis oma abikaasa juurde, et talle kõigest rääkida. Juhtunu üle imestades ja kartuse tõttu last valesti kasvatada langes Maanoah põlvili ja palvetas Jumala poole.

Kohtumõistjate 13:8: „Oh, Issand! Jumalamees, kelle sa läkitasid, tulgu veel kord meie juurde ja õpetagu meid, mida peame tegema poisiga, kes sünnib!“

Jumalal oli selle väikese poisi jaoks

eriline töö. Sellepärast pidi tema ema järgima Jumala tervise põhimõtteid ja kasvatama poissi nii, et ta oleks oma eesmärgi täitmiseks kõlbulik.

Iga ema ja isa peaksid põlvedel ja alanduses otsima Jumala juhatust ning küsima: „Kuidas peaksin kasvatama last, kes meile sünnib?“ Sellest ei piisa, et töötatud laps pärib vanemate vara. Sellele peab lisanduma ka ettevaatlik juhatamine ja heade harjumuste õpetamine.

Juba beebieas pidi Simsonile õpetatama kannatlikkust ja enesekontrolli. Vähesed inimesed mõistavad, kuidas nende söömisharjumused mõjutavad nende tervist, iseloomu, kasulikkust ja lõplikku saatust.

Maanoah ei teadnud, kes on see Mees, kes neid õpetas. Ta ohverdas sikutalle ja Mees läks üles põletusohvri leegis, mis tõusis taeva poole. Kohe läksid ta mõtted pilve- ja tulesambale, mis viisid Iisraeli Egiptusest välja – see oli Jumala Poeg! Maanoah hüüdis: „Me oleme näinud Jumalat!“ (Ko 13:22)
„Me oleme näinud Jumalat!“

On ehk Jumal ka sinuga rääkinud?

Kas oled näinud Jumalat ilma seda ise teadmata? Räägib ta ehk sinuga praegu?

Simson sündis elama. Ta sündis, et elada Jumalale.

Maanoah ja ta naine mõistsid varsti, kui tugev oli nende poeg. Sorase linn oli vilistidele nii lähedal, et Simson sõbrunes nendega. Nooruses sõlmiti sidemeid, mis varjutasid tervet tema elu. Ta armus ühte neiusse Timna linnas ja abiellus temaga.

Kuid ta sündis, et elada Jumalale.

Just siis, kui ta oli jõudmas küpsesse ikka, kui ta oleks pidanud vastama taevasele kutsele – just siis, kui oleks pidanud olema ustav –, otsustas Simson ennast siduda Iisraeli vaenlasega. Ta ei küsinud, kas ta saaks Jumalat paremini teenida, kui ta selle tüdrukuga abiellub. Ta ei mõelnud sellele, kas nõnda abielludes asetab ta ennast paremale positsioonile, et täita oma elu eesmärki. Kõigile, kes tahavad Jumalat austada, on Jumal töötanud tarkust – töötus ei kehti nendele, kes on väljas vaid enese au peal.

Nii paljud meist käivad Simsoni jälgedes. Kui tihti abielluvad noored nendega, kes ei usu ega järgi Jumalat. Nad ei küsi Jumalalt, kas see on see, mida nad peaksid tegema. Saatan sepitseb kurja ja mõjutab Jumala lapsi. Ta veenab neid ennast siduma oma järgijatega.

Naine, kellega Simson truudusetusest Jumala käskude vastu abiellus, murdis talle truudust enne veel, kui pulmapidu jõudis lõppeda. Selle tõttu alustas Simson oma rünnakut vilistide

vastu. Ta sidus põlevad tõrvikud 300 rebase saba külge ja saatis need vilistide viljapõldudele, hävitades nii kogu saagi. Vihasena oma naise võika mõrva pärast, lõi ta maha palju viliste. Vilistide tugev sõjaväeosa saadeti talle järele. Kartes oma elu pärast, sidusid ta enda kaasmaalased Simsoni kinni ja andsid ta vaenlasele üle, kuid Issanda Vaim tuli võimsasti ta peale, köied kukkusid ta käsivartelt ja eesli lõualuuga tappis ta tuhat meest. Ja Simson ütles: „Eesli lõualuuga – hunnik hunniku peale. Eesli lõualuuga ma löin maha tuhat meest!“

Ta oli tugev. Ta oli enda silmis vägev. Ta unustas, et see oli Jumal, kes talle võidu andis. Jumal meenutas talle kohe suure janu kaudu tema nõrkust. Simson mõistis oma sõltuvust Jumalast ja hüüdis Tema poole. Jumal lõhestas ta ees maa ja vesi voolas sealt välja.

Ta sündis, et elada Jumalale.

Kuid Simson jättis Jumala korraldused kõrvale. Ta murdis nasiiritootust, juues veini. Ta paljastas oma saladuse Deliilale ja Kohtumõistjate 16:20 näeme Piibli vast kõige traagilisemat teksti: „Aga ta ei teadnud, et Issand oli temast lahkunud.“

Kui Deliila ütles talle: „Vilistid tulevad sulle kallale, Simson,“ ärkas ta ja arvas, et purustab köied, nagu ta oli

varem teinud, kuid ta jõud oli kadunud – ja nad torkasid tal silmad peast välja.

Simson sündis, et elada Jumalale.

Jumala valitud mees – mees, kes oleks pidanud olema Jumala kangelane – kaotas silmist oma püha ülesande. Nüüd oli ta nõrk, pime ja alandatud oma vaenlase orja tasemele. Mis juhtus? Ta veetis rohkem aega oma vaenlase kui Jumalaga. Ta tegutses koos vaenlasega. Nüüd, vaenlase poolt vangistatuna, oli Simsonil aega tõsiseks eneseanalüüsiks, et mõista, kui nõrk ta tegelikult oli – ja alles siis pöördus ta Jumala poole.

Vilistid omistasid võidu oma jumalatele ja erutusest põledes esitasid nad Iisraeli Jumalale väljakutse. Pidustused peeti Daagoni auks. Suur kummardajate mass kogunes templisse ja selle vaaterõududele. See oli pidupäev.

Simson, Daagoni vägevuse sümbol, toodi rahva hõisete saatel templisse. Kuid võitlus ei käinud enam Simsoni ja vilistide vahel, vaid Elava Jumala ja Daagoni, kalajumala vahel. Kas seekord Simson alandub ja lubab ennast Jumalal kasutada? Ta mõistis, mis toimub. Ta teadis, et oli oma kutsumuses läbi kukkunud. Simson mõistis valu Jumala südames.

Ta teeskles väsimust ja palus luba puhkamiseks templi kahe tugisamba vahel, millele toetus templi katus. Vaikselt alandumises Simson palvetas: „Issand Jumal! Mõtle ometi minu peale ja tee mind tugevaks ainult veel selleks korra, oh Jumal, et saaksin vilistidele ühe korraga kätte maksta oma mõlema silma eest!“ (Ko 16:28)

Ta haaras sammastest kinni ja tundes veel kord Jumala jõudu oma kehasse voolamas, hüüdis ta: „Surgu mu hing koos vilistidega!“ (Ko 16:30)

Simson surus kogu oma jõuga sambaid, põhjustades katusevaringu ja tappes nii kogunenud rahva – Elav Jumal võitis.

„Surgu ma koos vilistidega!“

Mees, kes sündis, et elada Jumalale...

Noored, te sündisite, et elada Jumalale.

Vahest seisad sinagi täna Jumala ees välja torgatud silmadega – oma valikute tõttu sandistatult. Jeesus ütleb sulle, et sa pole liialt katki, et Talle elada.

Sa sündisid, et elada Jumalale.

Oma suures armastuses kutsub Jumal sind tungivalt. Ja kui sinu aeg Jumalale elada on täis saanud, siis vali ka surra Jumalale.

Küsimused aruteluks:

1. Simsoni elu pidi olema ustavaks tunnistuseks Jumalale, kuid ikka ja jälle valmistas ta Jumalale oma tahet järgides pettumuse. Kas ta peegeldas oma elu mingiski faasis usku Jumalasse?

2. Kas meie elu on meie usu peegeldus või on see nagu Simsoni usuta elu? Arutle, kuidas meie elustiil meie usku peegeldab?

3. Kui peaksid täna valima, kas sa siis pigem elaksid või sureksid Kristusele? Arutle, kumb valik tooks suurema õnnistuse sulle ja sind ümbritsevatele inimestele.

8 TEINE HINGAMISPÄEV

Jätka õiges vaimus!

**Kirjakoht: 1Kr 9:24–27 (vt lisaks 1Tm 4:12;
2Tm 2:1–7,15; 2Tm 3:1–8; 2Tm 4:1–5)**

Kuuleme igal päeval muserdavaid teateid nõrgenevast noorusest. Noortest, kes langevad maailma mõnude küüsi ning kelle maailma kiusatuste hammasrattad puruks jahvatavad.

On see tõsi? Kas võtame omaks, et meie noored on nõrgaks muutunud? Mina keeldun sellega nõustumast. Mul on meie noortes usku. Jumalal on meie noortes usku, sest Ta on nad välja valinud olulise ülesande täideviimiseks sellel ajastul, milles elame. Nõrgad ja selgrootud noored moodustavad maailma noortest väga väikese osa. Kätte on jõudnud aeg vaikelval enamusel end jalule ajada, nii et maailm võiks näha, et noored, kes on end Jumalaga sidunud, ei varise pimeduse jõudude rünnakute all kokku.

Kuid kiusatusi on nii tohutult palju. Kuidas saavad noored kindlalt püsida? Vaadakem mõnd noort meest Piiblist ja uurigem, kuidas neil õnnestus püsima jääda.

Joosep

Lapsepõlves õpetati Joosepit

Jumalat armastama ja kartma. Ta õppis Teda tundma looduse kaudu ning kuulis suuri tõdesid oma isalt. Ta kasvatati üles põhimõttekindlana. Uus Testament rõhutab nende lapsepõlveaastate olulisust. 2. Timoteose 3:15: „Ja kuna sa tunnend lapsest saadik pühi kirju, mis võivad sulle tarkust anda päästeks usu kaudu, mis on Kristuses Jeesuses.“

Joosep oli kõigest seitsmeteistkümnene, kui ta lahutati oma perekonnast ja orjakaubitsejad ta paganate maale viisid. Teel meenusid talle isalt saadud õppetunnid ning ta otsustas, et tema isa Jumalast saab ka tema Jumal. Ta andis end täielikult Jumalale ja palus Issanda ligiolekut. Ta otsustas Jumalale kõiges ustav olla.

Kuigi Joosep tegi kõvasti tööd, et egiptlaste soosingut võita, ei vaikinud ta oma põhimõtteid maha. Ta ei häbenenud oma religiooni ega üritanud kunagi varjata, et teenib elavat Jumalat. Lojaalsus Jumalale oli tema ankrus.

Kõikjal ta ümber olid paganareligiooni – religiooni, mida ümbritses rikkuse, kultuuri ja kuningliku suurejoonelisuse võlu

– pahede ja ahvatluste hääled, kuid Joosep jäi kindlaks.

Ühel päeval juhtus midagi hirmsat. Ta isanda kaunis ja ihaldusväärne noor naine, kes oli armukunstis kogenud, üritas oma ilu ja võrgutava ahvatlevusega Joosepit oma võimu alla saada.

See juhtus nii äkki, nii ootamatult, nii ahvatlevalt – kuidas ta suudaks sellele vastu panna? Kogu see sündmus sobib nii hästi kokku Saalomoni kirjeldusega Õpetussõnade 7:15–19: „Seepärast ma tulin välja sulle vastu, sind otsima, ja ma leidsin su. Ma katsin oma voodi vaipadega, kirju Egiptuse lõuendiga. Ma riputasin voodisse mürri, aalood ja kaneeli. Tule, joobume kallistustest hommikuni, tundkem rõõmu armastusest! Sest mu mees ei ole kodus, ta läks pikale teekonnale.“

Naise pehme hääel hellitas Joosepi mehelikkust. Ta on nii ilus, nii ihaldusväärne, nii pehme. Metsikud lainelised juuksed voogasid alla. Noormehe mõtted ja tunded tormasid segaduses ringi nagu kari metsikuid hobuseid – sasipuntras ja vussis. Põhimõte, nauding, ustavus Jumalale tiirlesid korratult peas. Naise huuled anusid näljaselt... kuid lojaalsus; naise silmadesse oleks võinud lausa uppuda – kuid siis läbistasid teda hõõguvatele mõõkadele sarnaselt kaks valikuvõimalust.

Ühest küljest: saladused, teened, autasu, uskumatud kogemused.

Teisest küljest: häbi, vangistus, ehk koguni surm.

Kogu Joosepi tulevik sõltus selle

hetke otsusest. Sõnulseletamatu hirmuga vaatasid inglid toimuvat pealt. Siis tormasid segadusest läbi armastus ja põhimõte. „Kuidas tohiksin siis teha seda suurt kurja ja pattu oma Jumala vastu?“ (1Mo 39:9)

Inglid rõõmustasid: „Joosep! Joosep! Jumalale ustav!“

Ükskõik, kus me ka poleks, ükskõik, mida me ka ei teeks – Jumal on meie ligi.

Joosep keeldus oma maise isanda usaldust reetmast – ja seda vaatamata tagajärgedele.

Joosepi iseloom säras isegi vangikongi pimeduses. Ta ei lasknud julgusetusel enda üle võimust võtta. Ta ei murdnud kõige juhtunu üle pead, vaid üritas teiste vangistatute südamevalu leevendada. Peagi anti talle vanglas vastutav amet.

Jumala käsi oli valmis talle vangla väravaid avama ning peagi hüüatas vaarao imestunult:

„Kas leiame veel sellise mehe, kelles on Jumala Vaim?“ (1Mo 41:38)

Joosep oli 30-aastane, kui temast sai toona kõige vägevama riigi peaminister. Ta polnud oma Jumalat unustanud. Tema läbi kinnitati vaarao ja kõigi Egiptuse suurmeeste tähelepanu tõelisele Jumalale ning nad õppisid tema põhimõtteid austama.

Selleks, et olla kristlane, pole vaja maailmast lahkuda. Sa võid oma usu endaga igale poole kaasa võtta.

Taaniel

Kaheksateistkümnenda aastane

Taaniel (E. G. White „Tunnistused

kogudusele“ 4. köide, lk 570), ta sõbrad ja teised vangistatud pidid komberdama tuhat miili, et Baabülioni jõuda. Jeruusalemmas oli neile hästi Jumala Sõna õpetatud ning nad olid heade harjumustega. Kui nende väljaõpe Babüloonia lõpule jõudis, ei leidunud Taanieli 1:19 põhjal kuningriigi aukohtade jagamise eksamil „kõigi hulgast Taanieli, Hananja, Miisaeli ja Asarja sarnast“.

Mis oli nende saladus? Usus palusid nad tarkust ja elasid oma palvete kohaselt. Nad läksid sinna, kus Jumal neid õnnistada sai. Nad kõndisid Jumalaga, just nagu Eenok (E. G. White „Prohvetid ja kuningad“, lk 486).

Kui kuningas hakkas unenägusid nägema, päästeti Babüloonia targad seetõttu, et nende hulgas oli üks Jumala mees. Kui Jumala rahvas kummardas teistega koos ebajumalakuju ees, jäid kolm noormeest püsti. Kui nad kartmatult tulikuuma põletusahju sammusid, astus Jeesus koos nendega ahju ja tegi leekide hävitava väe kahjutuks.

Taaniel sa peagi kuningriigi peaministriks. Babüloonia kunagisest suurest ja uhkest kuningast sai tänu Taanieli ja ta kolme sõbra mõjule alandlik Jumala laps.

Mooses

Mooses veetis oma vanemate ja rahva hulgas vaid 12 aastat. Nende kaheteistkümne aasta jooksul sidus Jookebed poisi taevaga. Ta südamesse juurutati armastus ja

lojaalsus. Egiptuses saadud haridusest ei piisanud, et Mooset ta elutööks ette valmistada. Nelikümmend aastat lammaste sabas kõndimist ja habraسته väikeste tallede eest hoolitsemist valmistasid ta ette Iisraeli karjaseks saamiseks. Lambaid karjatades oli Mooses Jumalaga omaette.

Laps Jeruusalemmas

Kui Jeesus Jeruusalemma poole astus, saadetuna juubeldavast rahvahulgast, kes võidukalt Ta nime hüüdsid ja palmioksi lehvitasid, suutsid kadedad variserid inimesed ära hirmutada. Rahvas lõpetas juubeldamise, kui nad Jeruusalemma väravaist sisse astusid, kuid lapsed alustasid templi eesõuedes taas hõikamist. Nad lehvitasid oma palmioksi ja hüüdsid: „Hoosianna Taaveti pojale!“ Neid ei suudetud vaikima sundida.

Paulus

Paulus oli alles noor, kui temast sai Sanhedrini austatud liige. Kuid ka temal tuli armastuse seadust õppida. Kui Jumal Pauluse sadulast maha müksas, oli silmanägemise kaotus lausa mitme aasta kogemuste eest. Jumal läkitas ta Araabia kõrbe, kus ta uuris Pühakirja ja õppis Jumalat tundma.

Lapsjutustajad

19. sajandi algusaastatel sunniti paljud Skandinaavia jutlustajad vaikima. Jumal andis sõnumi ka lastele ning kuna lapsed polnud täisealised, ei saanud riik neid takistada.

Neil lasti takistamatult kuulutada. Mõned lapsjutlustajatest olid vaid kuueaastased. Nad olid vaid lapsed, kuid kui nad püsti tõusid ja kõnelema hakkasid, muutus nende hää ja maneer ning nad kuulutasid vägevalt Jumala sõnumit. Inimesed kuulasid aukartuse ja hämmastusega. Nad tegid nii märkimisväärt tööd, et isegi riigikiriku vaimulikud olid sunnitud tunnistama, et selles liikumises oli näha Jumala kätt.

SPA pioneerid

Alul oli adventliikumine suurel määral noorteliikumine. Seda juhtisid inimesed nagu James White, kes alustas jutlustamist 21-aastaselt, Ellen White, kes sai oma esimese nägemuse 17-aastaselt, ja John Loughborough, kes hakkas jutlustama 17-aastaselt. Keegi ei pidanud neile jutlusi – nad olid ise jutlustajad, jagades põnevaid tõdesid, mida nad olid Jumala Sõnast avastanud. 1879. aastal põlvitasid ühe puu all 14-aastane Luther Warren ja 17-aastane Harry Fenner, et paluda Jumala juhtimist teiste noorte Kristuse juurde toomisele. Sellest palvest inspireerituna moodustasid need kaks teismelist koguduse esimese, üheksast poisist koosneva noorte misjoniansambli.

Kõigi nende noorte inimeste lood illustreerivad seda, mida Jumal tahab teha ka tänaste noortega. Samamoodi nagu Jumal töötas laste kaudu Kristuse

esimese tulemise ajal, töötab ta nende läbi Tema teise tuleku sõnumi kuulutamisel. Ta otsib noori, kes oleksid truud ja ausad iga ihurakuga, kes seisaksid selle eest, mis on õige, kukkugu või taevad kaela. Kui sageli tuli neil, kes Jumala Sõna usaldasid, seista vastamisi kogu maailma väega! Noored, Jumal kutsub teid asuma oma kohale Tema kuninglikus rivis. Paljud ootavad midagi suurt, kuid lasevad iga päev käest võimalused näidata oma ustavust Jumalale; ning nii lasevad nad käest oma elu. Pimeduse ja valguse vaheline sõda on suur – Jumal vajab kartmatut julgust.

Möirgavad lõvid koopas ei suutnud kõigutada Taanieli usku Jumalasse.

Kõrvetav leekides ahi ei suutnud

sundida Taanieli kolme sõpra ebajumala ees põlvitama. Noored mehed ja naised võitlevad kurjuse rünnakute vastu raudkindlate põhimõtetega. Lõvikoobas, kõrvetav ahi, tuleriidad, andke aga tulla – meie oleme Jumalale truud! Elame tõsistel aegadel ja

meil tuleb tööd teha.

Mordokai ja Estri sõnad kehtivad ka täna ja meile: „Ja kes teab, kas sa mitte ei olegi just selle asja pärast pääsenud kuninglikku seisusesse?“ (Er 4:14)

Sind on valitud elama just nendel aegadel, kuna sul on need omadused, mida on viimasteks päevadeks vaja. Jumal on sind valinud elama just nendel aegadel, kuna Ta vajab sind. Praegu pole õige aeg oma usku

häbeneda. Praegu pole õige aeg vaenlasega kokkuleppeid sõlmida. Noored, praegu pole aeg maailma põhjakihiga seguneda – ega isegi mitte nendega ringi käia. Me oleme universumi vaatelaval. Kogu universum jälgib Kristuse ja Saatana vahelise suure võitluse lõpuvaatusi.

Mis saaks nüüd olla suurema väärtusega, kui olla truu elavale Jumalale? Mida võib sellest maailmast leida, mis oleks midagi väärt, kui seisame Töötatud Maa piiril? Joosep ei varjanud oma ustavust Jumalale. Taaniel ei lasknud millelgi tulla enda ja Jumala vahele. Jumal kutsus sind täna olema Tema jaoks Joosep ja Taaniel.

Passiivsus on vaimulik umbrohi, mis tuleb välja kitkuda. Kui ühineme kergusearmastajate kogunemistega, huulil sõnad „olen päästetud“, ega võta kuulda Jumala käske, oleme igaveseks kadunud.

Kui pead igal hingamispäeva hommikul otsustama, kas sul on parajasti isu kirikusse minna, oled üks nendest kergusearmastajatest, kes jäävad igavikust ilma. Sa lesid oma voodis või lahutad meelt sõprade või perega, samas kui taeva Jumal ootab asjata, et peaksid kinni oma kohtumisest Temaga. Sa lased taeva Jumalal enda järel oodata! – ja sina ei näita oma nägu! Milliseid haledaid vabandusi on sul tuua? Sellest pole kasu, kui tuled kirikusse vaid siis, kui sulle sobib. Sa ei käi kirikus, et keegi su meelt lahutaks. Sa ei käi kirikus, et häid jutlustajaid kuulata. Sa käid kirikus, et Jumalat teenida. Sa käid kirikus, kuna

Jumal on seal. Sa käid kirikus, sest sul on universumi Jumalaga kokkusaamine kokku lepitud.

Praegu pole õige aeg olla hooletu või joosta mõnude järel. Kristus on tulemas! Oled sa valmis? Sina oled koguduse ja Jumala lootus! Me ei saa praegu vaenlasega kokkuleppeid sõlmida.

Ma küsin sinult, kallis noor, sinult, Jumala laps, kes tunnistad, et oled Kristuse sõdur: „Millises lahingus sa võitlesid? Millised on su manöövrid?“

Kui Jumala Sõna on sulle selgelt töö kätte näidanud, kas oled sellest lahti öelnud, kuna see ei sobinud sulle, või oled ühe või teise nõrga ettekäände tõttu kõhelnud? Kas maailma meelitav hää on su rebinud eemale Jumala teenimisest või hoiad senimaani ägedalt kinni Saatana kuueservast ega saa täielikult Jumalaga ühineda? Kas see, mida teed, jätab Kristusest vale mulje? Kas meelitad oma tegudega teisi Kristusest eemale? Mõnikord üritame maailma kirikusse kaasa võtta, kuna ei taha seda hüljata. Samas kui lapsed otsustavad õhinal Jumalat järgida, täiskasvanud hoopis kõhklevad.

Miks sa kõhkled?

Kui kaua peab Jumal sinu järel ootama?

Kui kaua kavatsed veel oma igavese eluga mängida?

Inglid seisavad ärevuses sinu ümber, kui Jumal sind palub. Kui kaua veel? Kaua veel peab Jumal sinu pärast nutma?

Kirik vajab mehi ja naisi, kes põlgavad kõike, mis on valelik ja kuri,

kes on julged tunnistajad, kes oma tulise innukusega äratavad Jumala rahva loidusest. Vajatakse mehi ja naisi, kes seisaksid vastu maailmalikkuse hoovustele ning hüüaksid hoiatusi kristliku uimasuse eest; mehi ja naisi, kes pigem valiksid surma kui salgaksid Jumalat.

Noored mehed ja noored naised, kutsun teid üles andma oma nooruse jõud ja värskus Jumalale. Kutsun teid üles eesmärgikindlalt sammuma edasi ja ülespoole, Prints Immaanueli vereplekilise lipu all, võiduhüüded huulil. Jeesus kutsub:

„Keda ma läkitan? Kes meilt läheks?“ (Js 6:8)

Kui tahad sellele kutssele oma südame põhjast vastata, ütle nii: „Siin ma olen, Issand, läkita mind.“

Kutsun sind siia ette puldi juurde, nii et saaksime koos Jumalale pühenduda ning seejärel annab Ta meile käsu:

„Mine ja ütle sellele rahvale“ (Js 6:9).

Küsimused aruteluks:

1. Kas su elu mõjutavad mingid asjad, mille kohta tead, et need ei peaks sinna kuuluma? Jeesus saab aidata. Kas tahad Tema abi vastu võtta?

2. Kõik adventnoored üle maailma on saanud imelise anni – Kristus on meie poolel. Mida sa selle anniga peale hakkad?

